திராவிடநாடு

14—5—61 | வார வெளியீடு | விலை 16 காசு

இலங்கைத் தமிழர்

[சா. சதாசிவம்]

இலங்கைவாழ் தமிழர் இன்று
கலங்கிடும் காட்சி கண்டும்
சிலையென இருக்கின் றாரே!
சிந்தைதான் இரும்பா? கல்லா?
அலையிடைப் படகி னைப்போல்
அனலிடைப் புழுவி னைப்போல்
நிலைதனை எண்ணி எண்ணி
நீள்விழி கண்ணீர் சிந்தத்

துடிப்பவர் தமிழர் அன்றோ?
துயரொலி கேட்க வில்லை?
படிப்பவர் நெஞ்சம் விம்மும்!
பண்டிதர் பதுமை ஆனார்!
படுந்துயர் அவலம் போக்கப்
பைந்தமிழ் அமைச்சர் கூட்டம்
எடுத்ததா நடவ டிக்கை?
எண்ணமே அவர்கட் கில்லை!

கற்பினைப் பறிகொ டுத்தாள்
கண்ணகி மரபுத் தங்கை!
உற்றவர் யாரும் அற்ற
உயர்தமிழ் இனம்அ னாதை!
பற்றிலை? பாச மில்லை?
பண்பிலை? பதுமை யாநீ?
எற்றுக்கோ ஆட்சிப் பீடம்
ஏனிந்த இழிந்த வாழ்க்கை?

கண்டனக் குரல்கொ டுத்தோம்
கடமையைச் செய்தோம்; ஆனால்
உண்டுமோ மலர்ச்சி? அந்த
உணர்வினை இழந்தா போனீர்?
புண்ணன்றோ நெஞ்சில்! வேலைப்
பாய்ச்சவோ டில்லி ஆட்சி?
எண்ணியே! எழுச்சி கொள்வாய்!
ஏற்றமும் காண்ப தற்கே!

துயர் துடைக்கப்படுமா?

மலர் 19] ஆண்டு சந்தா ரூ. 8 (14—5—61) தனிப்பிரதி 16 காசு [இதழ் 42

"தீட்டிய மரத்திலேயே கூர்பார்ப்பது'' என்பார்கள். இதுபோலவும், இதைவிட மோசமென்று சொல்லக்கூடிய அளவிலும் வகையிலும் ஈடுபட்டிருக்கிறது, இலங்கை அரசு.

இலங்கையை எழில்நாடாக்கிய தமிழ் மக்கள்—காட்டை நாடாக்கிய தமிழ் மக்கள்—காடுகளிலும், மலைகளிலும், குகைகளிலும் காட்டுமிராண்டிகள்போல் நாகரிகமற்றுக்கிடந்த சிங்களவர்களை, அவர்களும் மனிதர்கள்தான் என்று மற்றவர்கள் மதிக்கும்படி செய்த தமிழ் மக்கள்—இன்று அந்தச் சிங்களவர்களாலேயே அவதிக்குள்ளாக்கப்படுகிறுர்கள் என்பதை எண்ணிய போதுதான், மேலே நாம் குறிப்பிட்டிருக்கும் பழமொழி நினைவுக்கு வந்தது.

ஈழத்திலுள்ள யாழ்ப்பாணமும், திரிகோணமலையும், மட்டக்களப்பும் நாகரிகத்திற்கும் மனிதப் பண்புக்கும் எடுத்துக்காட்டாக விளங்கிய காலத்தில், ஈழத்தின் மற்றப் பகுதிகள் எல்லாம் காடு மண்டிக் கிடந்தன. அவைதம்மை எல்லாம் நாடாக்கி — நல்ல விளைநிலமாக்கி—எழில் இடமாக்கி—பொன் கொழிக்கும் பூமியாக்கிப் புகழ்தேடித் தந்தவர்கள், இங்கு—தமிழகத்தில்-திராவிடத்தில் இருந்து சென்ற தமிழ்ப் பெருமக்களாவர்.

ஆனல், இன்று, அவர்கள் இலங்கையில் படும் அவதிகளை எண்ணும்போது, "எந்நன்றி கொன்ருர்க்கும் உய்வுண்டாம், உய்வில்லைச் செய்ந்நன்றி கொன்ற மகற்கு'' என்ற குறள்தான் நமது நினைவுக்கு வருகின்றது.

சிங்களவர்கள் ஆளும் தகுதியைப் பெற்ற காலத்தில் இருந்து இன்றுவரை, தமிழ்மக்களை அடக்கி ஒடுக்கி இருக்குமிடம் தெரியாமல் செய்யவேண்டுமென்பதிலேயே கண்ணுங் கருத்துமாக இருந்து வருகின்றனர் என்பதை, நாம் பலதடவை எடுத்துக்காட்டி இந்தத் தகாத போக்கினை மாற்றி மனிதப்பண்போடு நடந்து கொள்ளுங்கள் — அதுதான் சனநாயகப் பண்புக்கு ஏற்றது என்று கூறிவந்திருக்கிறேம். எல்லாம் செவிடன் காதில் ஊதிய சங்காயின.

9—5—61-ல் சென்னை மாநகரம் இதுவரை கண்டிராத —வரலாற்றில் பொன்னெழுத்துக்களால் பொறிக்கப்படக்கூடிய ஒரு மாபெரும் ஊர்வலத்தைத் திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் நடத்தி, இலங்கை அரசுக்குத் தனது கண்டனத்தைத் தெரிவித்திருக்கிறது.

மூன்று இலட்சத்துக்குக் குறையாத மக்களைக் கொண்ட அந்த மாபெரும் ஊர்வலத்தை தி. மு. க. அமைப்புச் செயலாளரான நாவலர் நெடுஞ்செழியன் அவர்கள் தலைமை தாங்கி நடத்திச்சென்று, சென்னையிலுள்ள இலங்கைத் தூதுவரிடம், "இலங்கைவாழ் தமிழ் மக்களின் துயர் துடைக்கப்படவேண்டுமென்ற கோரிக்கையைத் தந்துள்ளார்.

அவரும், ஆவன செய்வதாக ஆறுதல் மொழி கூறியுள்ளார். ஆனல், அவருடைய ஆறுதல் கலந்த உறுதிமொழி நடைமுறைக்கு வருமா என்பது நாம் இனிப் பொறுத்திருந்து பார்க்கவேண்டிய ஒன்ருகும்.

9—5—61-ல் சென்னையில் நடைபெற்ற பொதுக் கூட்டத்தில்,

> "கடல்கடந்து வாழும் தமிழர் கண்ணீர்விடும் போது, கைகட்டி நிற்காது, அவர் தம் உரிமைக்காகப் பாடுபடும் தமிழ் நாட்டிலுள்ள ஒரே ஒரு பெரும் அமைப்பு தி. மு. கழகம்!
>
> இந்த ஊர்வலம் யாரிடமும் எந்த அரசிடமும்—எந்த இனத்திடமும் பகை உணர்ச்சியைக் காட்டுவதற்கு அல்ல, நமது உள்ளக்கிடக்கையை சிங்கள அரசுக்கு எடுத்து ஓதுவதுதான் நமது நோக்கம்.
>
> தமிழ்இனத்துக்கு நியாயம் கிடைக்க ஐ. நா. மன்றம் அக்கறைகாட்டவேண்டும் என்பதும் நமது உறுதியான வேண்டுகோள்.
>
> ஆனல், நம்முடைய நியாயமான இந்தக் கோரிக்கைக்கு நீதிவழங்கப்படாவிட்டால், மீண்டும் பொதுக்குழுவில் இதுபற்றி விவாதம் நடத்தி முடிவெடுக்கப்பட்டு மறு நடவடிக்கை எடுக்கப்படும் எனச் சிங்கள அரசுக்கு அறிவுறுத்துகிறேன்.'''

என்று எச்சரிக்கை கலந்த விண்ணப்பத்தை நமது பொதுச்செயலாளர் அவர்கள் விடுத்துள்ளார்கள்.

எனவே, இலங்கை அரசு இந்த வேண்டுகோளுக்கும் செவிசாய்க்கவில்லையானல், பொதுச்செயலாளர் அவர்கள் குறிப்பிட்டிருப்பதுபோல், இனி, இது குறித்து எடுக்கப்பட இருக்கும் நடவடிக்கைகள், உண்மையிலேயே இலங்கை அரசுக்கு ஒரு சோதனையாக முடியும் என்று கூறினல், அது மிகைபடக் கூறியதாக இருக்காது என்பதை இங்கு நினைவூட்டிச், சென்னையிலுள்ள இலங்கைத் தூதுவர் அளித்த வாக்குறுதியை இலங்கை அரசு மதித்து நடந்து, இலங்கைவாழ் தமிழ் மக்களின் துயர் துடைக்கப்படும் முறையில் நல்லதொரு முடிவை — நியாயத்தை — தீர்ப்பை வழங்க முன்வரவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேம். ✻

காஞ்சீபுரம்

14—5—'61.

தம்பி!

நான் என் வீட்டின் ஜன்னலருகே நின்று பலகணி வழியாய்ப் பார்த்தபோது, பேதையர்களாகிய வாலிபருக்குள்ளே ஒரு புத்தியீன வாலிபனைக கண்டு அவனைக் கவனித்தேன்,

அவன் மாலை மயங்கும் அஸ்தமன நேரத்திலும் இரவின் இருண்ட அந்தகாரத்திலும்,

அவள் இருக்கும் சந்துக்கடுத்த தெருவில் சென்று, அவள் வீட்டு வழியாய் நடந்துபோனான்,

அப்பொழுது இதோ வேசியின் ஆடை ஆபரணந்தரித்த தந்திர மனமுள்ள ஒரு ஸ்திரீ அவனுக்கு எதிர்ப்பட்டாள்,

அவள் வாயாடியும் அடங்காதவளுமானவள்; அவள் கால்கள் வீட்டிலே தரிக்கிறதில்லை. சில வேளை வெளியிலிருப்பாள், சில வேளை வீதியிலிருப்பாள், சந்துகள்தோறும் பதிவிருப்பாள்,

அவள் அவனைப் பிடித்து முத்தஞ் செய்து, முகம் நாணாமல் அவனைப்பார்த்து, சமாதான பலிகள் என்மேல் சுமந்திருந்தது. இன்றைக்குத்தான் என் பொருத்தனைகளை நிறைவேற்றினேன், ஆதலால், நான் உன்னைச் சந்திக்கப் புறப்பட்டு, உன் முகத்தை ஆவலோடு தேடினேன்; இப்பொழுது உன்னைக் கண்டுபிடித்தேன்.

என் மஞ்சத்தை இரத்தினக் கம்பளங்களாலும், எகிப்து தேசத்து விசித்திர மெல்லிய வஸ்திரங்களாலும் சிங்காரித்தேன். என் படுக்கையை வெள்ளைப் போளத்தாலும் சந்தனத்தாலும் இலவங்கப் பட்டையாலும் வாசனை கட்டினேன். வா, விடியற்காலம் வரைக்கும் இன்பங்களினால் பூரிப்போம். புருஷன் வீட்டிலே இல்லை, தூரப்பிரயாணம் போனான். பணப் பையைத் தன் கையிலே கொண்டுபோனான், குறிக்கப்பட்ட நாளிலே வீட்டுக்கு வருவான் என்று சொல்லி, தன் மிகுதியான இனிய சொற்களால் அவனை வசப்படுத்தி, தன் உதடுகளின் மதுரவாக்கினால் அவனை இணங்கப்பண்ணினாள்.

உடனே அவன் அவள் பின்னே சென்றான்; ஒரு மாடு அடிக்கப்படும்படி செல்வதுபோலும், ஒரு மூடன் விலங்கிடப்பட்டு தண்டனைக்குப் போவதுபோலவும்,

ஒரு குருவி தன் பிராணனை வாங்கும் கண்ணியை அறியாமல் அதில் விழத் தீவிரிக்கிறதுபோலும், அவளுக்குப் பின்னே போனான்; அம்பு அவன் ஈரலைப் பிளந்தது.

இவனே தமிழ் மறவன்!

என்ன அண்ணு இது! உன்னிடம் இருந்து, அரசியல் விளக்கங்களைப் பெற ஆவலாக உள்ளோம்; நீ, இப்படி அலங்காரக் கதைகளைக் கூறுகிருய்; நமது மாற்ருர்களோ, பார்! பார்! உங்கள் அண்ணன், ஆபாசமான விஷயமாகவே எழுதுகிருன்; இப்படிப்பட்டவனை அண்ணன் என்று சொல்லிக்கொள்ள உங்களுக்கு வெட்கமாக இல்லையா என்றெல்லாம் கேட்டுச் சாடுகிருர்கள். நீயோ, கள்ளி ஒருவள் காமவலை வீசி இளைஞன் ஒருவனை இழுத்துச் செல்லும் கதையைக் கூறுகிருய்—போங்களண்ணு! — என்று, தம்பி! என்மீது கோபித்துக்கொள்ளாதே. மீண்டும் ஒருமுறை அதனைப் படித்துப் பார்—நடை காட்டும், அது நான் சொல்வது அல்ல, என்பதனை. தம்பி! காமச் சுவையூட்டும் நோக்குடன் எழுதப்பட்டதும் அல்ல அது. இகபரசுகம், எனும் இரண்டில், முன்னது பெறும் வழி யாது என்பதற்கான விளக்க நூலிலிருந்தும், நான் இதனை எடுத்துக் காட்டவில்லை—கர்த்தரின் வழியைக் காட்டும் விவிலிய நூலில் உள்ளதை எடுத்துக்காட்டுகிறேன்; நீதி மொழிகள் பகுதியிலிருந்து. வலைவீசிய வனிதையிடம் சிக்குண்டவனைப்பற்றிக் கூறியதன், தொடர்ச்சிக்குப்போவோம்.

ஆதலால் பிள்ளைகளே, எனக்குச் செவி கொடுங்கள்; என் வாயின் வார்த்தைகளைக் கவனியுங்கள்.

உன் இருதயம் அவள் வழியிலே சாயவேண்டாம்; அவள் பாதையிலே மயங்கித் திரியாதே,

அவள் அனேகரைக் காயப்படுத்தி விழப்பண்ணினுள்; பலவான்கள் அனேகரைக் கொலை செய்தாள்.

அவள் வீடு பாதாளத்துக்குப் போம் வழி; அது மரண அறைகளுக்கு கொண்டுபோய்விடும்.

தாவீதின் குமாரனும் இஸ்ரவேலின் ராஜாவுமாகிய சாலமோனின் நீதிமொழிகள் விவிலிய நூலின் பழைய ஏற்பாடு பகுதியில் உள்ளன; அதிலே உள்ளதைத்தான் தந்துள்ளேன். இட்டுக்கட்டியதுமல்ல; சுவை சொட்டுகிறதா என்று பார்த்துத் தருவதுமல்ல.

இருக்கட்டும், அண்ணு! இப்போது எதற்கு இந்த நீதிமொழிகள்? என்று கேட்பாய். தம்பி! மனச்சங்கடம் ஏற்படும்போது, எவரெவருக்கு என்னென்னவிதமான, குழப்பங்கள், கொந்தளிப்புகள், கிலேசங்கள், ஏற்பட்டன; எவ்விதம் போயின என்பதனை அறிந்துகொள்வதிலே நாட்டம் செல்லுமல்லவா! அந்தப் போக்கிலே, ஈடுபட்டிருந்தபோது, சாலமோனின் நீதிமொழிகள் குறித்துப் பார்த்தேன்; எனக்கு, அது காம வலையில் வீழாதே என்பதற்காக மட்டுமல்ல, பொதுவாக வழி தவருதே என்பதற்காகவேஎடுத்துக்காட்டப்படும்அறிவு விளக்கமாகத்தான்பட்டது; என் மனக்கண்முன், முத்தமிட்ட ஆரணங்கு, அவள் சித்தரித்துக் காட்டிய பஞ்சணை, அதைக்கேட்டு மயங்கி மதியிழந்த வாலிபன், அவனை அவள் இழுத்துச்சென்ற காட்சி, இவை அல்ல தெரிந்தவை. வழிதவறி — வழுக்கிவிழுந்து—நிலைமாறி நினைப்புக்கெட்டு — வலையில் வீழ்ந்து — இலட்சியப் பாதையைவிட்டு விலகுபவர்கள்தான், என் மனக்கண்களுக்குத் தட்டுப்பட்டார்கள். கண்ணியில் விழச் செல்லும் குருவிபோலவும், குழியில் விழப்போகும் களிறு போலவும், இருக்கிருர்களே; இலட்சியத்தை விட்டு விலகும்படியான மயக்கத்தை, மதுரத்தை ஊட்டியவர் எவர்; எதனுல் சொக்கிப்போய், சொந்தம் பந்தம் மறந்தனர்; என்றெல்லாம் எண்ணிக்கொண்டேன்; ஏக்கமும் கொண்டேன். சாலமோன் போல, பிள்ளைகளே! கேளுங்கள் என்றுகூட அல்ல, தம்பி! கேள்! என்று கூறிடும் உரிமையைக்கூட அல்லவா,வழிதவறியவர்கள் பறித்துக்கொண்டனர், இனி எப்படி அவர்களுக்கு நல்லுரை கூறுவது; சரியான பாதைக்கு வரும்படி அழைப்பது; இயலாதுபோலிருக்கிறதே என்று துக்கப்பட நேரிடுகிறது.

திராவிடநாடு திராவிடருக்கே என்ற இலட்சியத்தை நாமும் சரி, இன்று அது கவைக்கு உதவாது என்று போதித்துவரும் போக்கினரும் சரி, அவசரப்பட்டோ, ஆராயாமலோ, ஆதாரம் தேடாமலோ, ஏற்றுக்கொண்டோமில்லை. அதுமட்டுமல்ல! நாம் அந்த இலட்சியத்தைக் கொண்டதும், நமக்கு அறிவுரைகள், எச்சரிக்கைகள், அச்சுறுத்தல், கழிவிரக்கம் என்பவைகளை எவரும் அள்ளி வீசாமலுமில்லை. அகில உலகம் அறிந்தவர் என்று போற்றப்படுபவரிலிருந்து அன்புக் கட்டளையிடும் உரிமை பெற்றவர்கள் என்பவர் வரை, அந்தக் காரியத்தைத் தொடர்ந்து செய்துகொண்டுதான் வந்தனர்; நாம் நமது இலட்சியத்தைப்பற்றி ஐயப்பாடு கொள்ளவுமில்லை, அவர்களின் உரைகளை ஏற்கத்தக்கவை என்று கொள்ளவுமில்லை; எதேச்சாதிகாரி பேசும் இனியமொழி என்றும், கங்காணி பேசும் கனிமொழி என்றும், சூதுக்காரரின் சுவை தடவிய பேச்சென்றும், கருதினேம்; கூறினேம்; நாடும் ஏற்றுக்கொண்டது; நம்பிக்கை அழுத்தமாயிற்று; பரவவுமாயிற்று.

> **“திராவிட என்ற பேரைக்கண்டு எவனுவது முகம் சுளித்தால் அவன் முகத்தில் காரித் துப்புங்கள். தனது தாய் நாட்டின், தனது இனத்தின் பேரைக் கேட்டு முகம் சுளிக்கும் துரோகியின் கூட்டுறவில் நமக்கு என்ன நன்மை விளையமுடியும்.**
>
> **இந்தச் சிறு காரியத்துக்கு இணங்காத மக்கள் எப்படி மனிதத் தன்மையும் சுதந்திரமும் பெறமுடியும்?”**

என்று கேட்டார் பெரியார்; நாம் அவருடன் இருக்கும் போதுகூட அல்ல; விட்டுப்பிரிந்தபிறகும். மகிழ்ந்தோம். பெருமைப்பட்டோம். இலட்சியத்தில் நமக்கு இருந்த பற்று, நம்பிக்கை வளர்ந்தது; மணம் தந்தது. அதே நிலையில் நாம்! ஆனுல் சிலர், இன்று, முகத்தில் காரித் துப்புங்கள் என்று பெரியார் சொன்னுரே, அதையும் மறந்து திராவிட என்ருல் முகம் சுளிக்கிருர்கள். பெரியாரைப் பொறுத்தவரையில், 'திராவிட' என்ற சொல்லை, கருத்தை, இலட்சியத்தை, அவர் விட்டுவிடவுமில்லை, இகழவுமில்லை. அவருடைய வாதமெல்லாம், மொழிவழி அரசுகள் அமைந்தான பிறகு, திராவிட அரசு அமைக்க முற்படுவது இயலாத ஒன்று, எனவே தமிழ் அரசு

அமைக்க முற்படவேண்டும் என்பதேயன்றி, திராவிட என்பதே பொருளற்றது என்றோ ஆபத்தானது என்றோ, கருதவில்லை. வேறு சிலர், ஆந்திர, கேரள, கருநாடகத் தாரிடமும், இங்கேயே தெலுங்கு, மலையாளம், கன்னடம் எனும் மொழி பேசுவோர்களாக உள்ளவர்களிடத்தி லேயும் காரணமற்ற வெறுப்புக்கொண்டு பகை கக்க, தமிழ்நாடு, தமிழ் அரசு என்ற சொற்களைப் பயன் படுத்திக்கொள்வது போன்ற நிலையில், பெரியார் தம்மைக் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்துக்கொள்ளவில்லை.

தெலுங்கர், கேரளர், கருநாடகர், திராவிடராவரா? என்று கம்யூனிஸ்டு தோழர் இராமமூர்த்தி கேட்டார்.

தமிழ் தேசியம், என்று ஏற்படுத்த இயலும்—ஏற் படுத்தவேண்டும்—ஆனால் திராவிட தேசியம் என்பது போலி அதனை ஏற்படுத்தவே முடியாது என்று வாதாடி னர். எள்ளி நகையாடினேம். அன்று அதற்காக அவர் களைக் கொள்கைக் குழப்பம் கொண்ட கும்பல் என்று கூறி 'வீரகண்டாவும் வெற்றிலை மாலையும்' பரிசாகப் பெற்றவர்கள் இன்று அதேவாதத்தை, எடுத்துவைத் துக்கொண்டு, மரியாதைக்காகவாவது 'இது புதிய வாத மல்ல, முன்பே கம்யூனிஸ்டு தலைவர்கள் சொன்னது தான், அப்போது அறிவுக்கு எட்டவில்லை, நாக்கு சற்று நீண்டிருந்தது; என்னென்னமோ பேசிவிட்டேன்; இப் போது, அப்போது அவர்கள் சொன்னவாதத்தை நான் ஒப்புக்கொள்கிறேன்; உங்களுக்கும் சிபாரிசு செய் கிறேன் என்ற முறையிலல்லவா பேசவேண்டும். தடித்த வார்த்தைகளில் இதைக் கூறுவதானல், திரா விடத் தேசியம் என்பது கிடையாது, முடியாது, ஆகாது என்ற எண்ணம் உறுதியானதாகிவிட்டால், நேரே, கம்யூனிஸ்டுகட்சி காரியாலயம் சென்று தலைவர் கள் முன்நின்று, காதைப் பிடித்துக்கொண்டு தோப்புக் கரணம் போட்டு, பிழை பொறுத்திடுக! புத்தி வந்தது! புத்தி வந்தது!—என்றல்லவா, பேசவேண்டும். அதை விட்டுவிட்டு, கம்யூனிஸ்டுகளுக்கேகூட, புதிய கண்டு பிடிப்புத் தத்துவம் தாம் தருவதுபோலவா, நடந்து கொள்வது. தம்பி! விலகினேருக்கு ஏற்பட்டதுபோல நமக்கும் ஏற்பட்டிருந்தால், நாம் ஏற்கனவே, அந்தக் கருத்தை வலியுறுத்தியவர்களிடம் இதுபோலத்தான் நடந்துகொண்டிருக்கவேண்டும். நமக்கோ, அன்று எப் படி, கம்யூனிஸ்டுகளின் பேச்சுத் தேவையற்றதாக பொருளற்றதாகத் தோன்றிற்றே, அதுபோலவேதான் இப்போதும் தோன்றுகிறது; எனவே புத்தி! புத்தி! என்று சொல்லிக்கொள்ளவேண்டிய அவசியம் நமக்கு இல்லை. மனம் மாறினவர்கள் அப்படிச் செய்யக் கட மைப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்று உலகம் கூறும். அது மட்டுமல்ல, தம்பி! முன்பு, அந்த தத்துவத்தை, வாதத்தை, அறிவுரையை, ஆதாரத்தை ஏற்றுக்கொள் ளாது இருந்தவர்கள், இப்போது மனமாற்றம் பெற்றது எங்ஙனம்? காரணம் என்ன? அதிலும் வேடிக்கை என்னவென்றால், அந்த தத்துவத்தைப் பேசிக்கொண்டு வந்த கம்யூனிஸ்டுகள், அதைப் புதிய விளக்கங்களு டனே, புதிய ஆதாரங்களுடனே இப்போது எடுத்து வலியுறுத்திக்கொண்டும் இல்லாதநேரம். அதுமட்டு மல்ல; நாங்கள் நாட்டுப்பிரிவினையை ஏற்றுக்கொள்ள வில்லை; ஆனல் நாட்டுப் பிரிவினைக் கொள்கையைவிட்டு விடச்சொல்லி, 'கூட்டுச்சேர' அதனை ஒரு நிபந்தனையு மாக்கவில்லை; யோசனைதான் கூறுகிறோம்; நாட்டுப் பிரிவினை தேர்தல் பிரச்சினை அல்ல; தேர்தலில் உள்ள பிரச்சினை காங்கிரஸ் எதேச்சாதிகாரத்தை முறியடிப் பதுதான், என்று சொல்லும் காலம். இந்த நேரத்தில், மனமாற்றம் ஏற்படவேண்டிய காரணம்? சாலமோன் கூறியபடி,

> "ஒரு குருவி தன் பிராணனை வாங்கும் கண்ணியை அறியாமல் அதில் விழத் தீவிரிக்கிறது போலும், அவளுக்குப் பின்னே போனன்."

என்பது போலத்தானு, என்று கேட்கத் தோன்றுமல் லவா, எவருக்கும். கேட்டாலோ, ஆஹா! அவ்வளவு துடுக்கா? நீ யார் அதைக் கேட்க? உனக்கும் எனக்கும் ஒட்டு என்ன உறவு என்ன? என்று பேசி விட்டால், பிரச்சினை தீர்ந்துவிடுகிறதா? வேண்டா மப்பா, ஒட்டும் உறவும்! குடும்பத்திலே, பந்தமும் பாச மும் பெருகட்டும், பால் பொங்கட்டும், வேண்டாம் என்பார் இல்லை. ஆனல், நெஞ்சுக்கும் நாவுக்கும், நேர்மைக்கும் பேச்சுக்கும் ஒட்டு உறவு இருக்கவேண் டும் அல்லவா? அதுவுமா, வேண்டாம்!! என்ன தம்பி! இது அக்ரமமாக அல்லவா இருக்கிறது.

> ***"இந்த சென்னை இராஜ்யத்திலே தமிழர்கள், ஆந்திரர்கள், மலையாளிகள், கன்னடியர்கள் ஆகியோர் வாழ்கின்றனர். இவர்கள் அனைவரும் ஒரே தேசிய இனத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் ஆகிவிடுவார்களா?"***

என்று கம்யூனிஸ்டு தலைவர் இராமமூர்த்தி கேட்டார்—ஒன்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்னல்.

> "ஆம்! ஒரே தேசீய இனம்தான். கன்னடமும் களி தெலுங்கும் கவின் மலையாளமும் துளுவும் தமிழின் உதிரத்தே உதித்தெழுந்து ஒன்று பல ஆயிருக்கும், வரலாறு கட்டுரையாளருக்குத் தெரியாமலிருக்க முடியாது."

என்று சொல்லப்பட்டதே; நினைவில் இருக்கிறதா, தம்பி! அதனைத்தானே காட்டிக் காட்டி, கம்யூனிஸ்டு களைச் சாடினர் விலகினேர்; இன்று மாறினர்; அது அவர்கள் விருப்பம்; ஆனல், அவர்கள் மாறிவிட்ட தால், 'வரலாறுமா' மாறிவிட்டது? பேராசிரியர் சுந்தரனரின் அருங்கவிதை அளிக்கும் அறிவுரைக் குமா ஒட்டு என்ன உறவு என்ன என்ற கேள்வி!! பயங்கரம்! மிகப் பயங்கரம்!!

பெரியார், வெளிப்படையாகச் சொன்னர், எங்கள் முயற்சி, ஆந்திர, கேரள, கருநாடகப் பகுதிகளிலே வெற்றி பெறவில்லை இது வரையில், அதனல் எல்லாம் ஒன்ரு என்று கம்யூனிஸ்டுகள் கேட்கிறார்கள், என்று.

> *"திராவிட கழகத்தின் முயற்சி தமிழ் நாட்டுடன் நின்றில்லாது மற்ற திராவிட மொழிக்காரர்களிடையேயும்*

பரவியிருந்திருக்குமானால், இச்சந்தேகத்தை எழுப்பி இருக்க முடியாது.”

இதைக் கூறினவர்கள் மனம் மாறட்டும்; அந்த வாதத்திலே தொக்கியிருக்கும் உண்மை மாய்ந்தாபோய்விடும்? பூக்கடைக்காரனுக்கு புண் ஏற்பட்டு, மருந்து தடவிக் கொண்டிருக்கலாம், அந்த மருந்து நாற்றம் அடிக்கக் கூடும்; ஆனால் அவன் கடை மல்லிகையின் மணம் போயாவிடும்!! காய்ச்சல் காரணமாக, சாறும் சோறும் கசப்பாக இருக்கலாம்; ஆனால் சாறும் சோறும் எல்லோருக்குமா கசப்பாகிவிடும்?

தம்பி! ஒருகொடுங்கோலன்—அவனுக்கு, மருத்துவர், உடற் கூறைப் பரிசோதித்து, மாம்பழம் சாப்பிடக் கூடாது என்று கூறிவிட்டானாம்; உடனே மன்னன் உத்திரவிட்டானாம், தன் இராஜ்யத்தில் மாந்தோப்பே இருக்கக்கூடாது—வெளியே இருந்தும் மாம்பழம் வர வழைக்கக் கூடாது என்று. அதுபோலல்லவா இருக்கிறது இவர்கள் கூற்று. அவன் கொடுங்கோலன்—இவர்கள் இந்த இலட்சணத்தில் ஜனநாயகவாதிகளாம்! அதிலும் தீவிரமான ஜனநாயகவாதிகள்!!

திராவிட தேசியம் ஏற்படவில்லை—ஏற்படமுடியாது தமிழ் தேசியம்தான் சாத்தியம் என்கிறார்கள். ஏதோ அதுவரையிலாவது, நின்று நிலைத்து, முயற்சியில் ஈடுபடட்டும். ஒட்டு உறவு இல்லை என்று அறிவிக்கப்பட்டு விட்டாலும், இந்நாட்டில் உள்ளவர்கள் என்ற அந்தச் சொந்தம் மறுக்கப்படமாட்டாது என்று நம்பி, நெடுந் தொலைவில் இருந்தபடியே வாழ்த்துவோம்; ஆனால் தமிழ் தேசியம், என்று கூறும்போது, வேறுபல தேசியங்கள் உள்ளன என்பதும், அவை ஒன்றுக்கொன்று மாறுபட்டவை என்பதும், தமிழ் தேசியம் என்பதற்குத் தனியான சில இலக்கணம் உண்டு என்பதும், அதுபோலவே, தனியான சில இலக்கணம் காரணமாகவே, தனித் தனி தேசியம் ஏற்படுகிறது என்பதும், ஒப்புக் கொள்ளப்படுகிறது. அவ்விதமெனின் தமிழ் தேசியத்தை, ஆந்திர தேசியத்திலிருந்து, கருநாடக தேசியத்திலிருந்து, கேரள தேசியத்திலிருந்து வேறுபடுத்திக் காட்டுபவை யாவை? மொழி ஒன்றுதான் பளிச்சிட்டுக் கொண்டிருக்கிறது. அதுவும், மொழிவளம் அறிந்தவர்கள் கூறுவதை, என்னைவிட அவர்கள் எந்தவகையில் பெரியவர்கள் என்று கேட்டுவிடாமல், இந்தத் துறை வரையிலாவது அவர்கள் நம்மைவிட வல்லவர்கள், கருத்தளிக்கத்தக்கவர்கள், என்பதையாவது ஒப்புக் கொண்டால், அவர்கள் கூறுவதை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும்.

எவனோ மொழி விஷயமாக நாலு புத்தகம் படித்தவனை, எல்லாவிஷயங்களையும்பற்றி எல்லா ஏடுகளையும் படித்தறிந்து, அவைகளை உலகுக்குக் கூறியாக வேண்டுமே என்று துடியாய்த் துடித்துக்கிடக்கும் நான், எப்படி என்னைவிட மேலானவன் என்று ஏற்றுக் கொள்ளமுடியும் என்று கூறுவரேல், அவர்கட்குக் கூறுவேன், தம்பி! ஆறடி உயரமுள்ள நோயாளியானாலும் மருத்துவனை நாடும்போது, குறைந்தது ஆறேகால்அடி உயரமாவது இருக்கவேண்டும் என்று தேடமாட்டான்—நாலரை அடி உயரமாக மருத்துவர் இருப்பினும், கவலைப்படமாட்டான். அதுபோலாகிலும் மொழிப் புலமை பெற்றோரின் முடிவுகளை ஏற்கட்டுமே; சின்ன மனிதர்கள் சொல்லும் பெரிய விஷயங்கள் என்ற பெயரிட்டாகிலும்.

நாலுமொழிகளும், முற்றிலும் வேறு வேறு அல்ல; மூலம் ஒன்றேதான் என்பதை விளக்குவது எளிது. இதோ அந்த விளக்கம்:

தமிழ்	தெலுங்கு	கன்னடம்	மலையாளம்
தாய்	தல்லி	தாய்	தள்ளே
தகப்பன்	தன்றி	தந்தை	அச்சன்
அண்ணன்	அன்ன	அண்ண	சேட்டான்
தம்பி	தம்புடு	தம்ம	அனுசன்
கணவன்	மொகுடு	கெண்ட	பர்த்தா
மகன்	குமாரடு	மகனு	ஆண்குட்டி
பாட்டன்	தாத	தாத	மூப்பன்
உடல்	ஒள்ளு	மய்யி	தேகம்
மனைவி	பெண்ட்லாமு	எண்டத்தி	பாரியா
மகள்	குமாரத்தி	மகளு	பெண்குட்டி
அக்காள்	அக்க	அக்க	சேட்டச்சி
மாமன்	மாம	மாவ	அம்மாவன்
மருமகன்	அல்லுடு	அளிய	மருமான்
பாட்டி	அவ்வ	தாத்தி	முத்தி
எது	எதி	எது	எது
அது	அதி	அது	அது
இது	இதி	இது	இது
இங்கே	இக்கட	இல்லி	இவடே
அங்கே	அக்கட	அல்லி	அவடே
எங்கே	எக்கட	எல்லி	எவடே
இப்போது	இப்புடு	ஈவாக	இப்போள்
அப்போது	அப்புடு	ஆவாக	அப்போள்
எப்போது	எப்புடு	ஏவாக	எப்போள்
சிறிய	சின்ன	சிக்க	சிறிய
பெரிய	பெத்த	தொட்ட	வலிய
நெருப்பு	நிப்பு	பெங்கி	தீ
மழை	வான	மளெ	மழ
கொடு	ஈய்	கொடு	கொடு
இரவு	ராத்தி	ராத்திரி	ராத்திரி
பகல்	பகலு	அகலு	பகல்
யார்	எவுரு	யாரு	யாரானு
ஊர்	ஊரு	ஊரு	ஊரி
ஊருக்கு	ஊரிக்கி	ஊரிகே	ஊரிலே
சோறு	அன்ன	ஊண்ட	ஊனு
சேலை	சீரா	சேலை	முண்டு
நீர்	நீள்ளு	நிறு	வெள்ளம்
கண்ணு	கன்னு	கண்ணு	கண்ணு
மூக்கு	முக்கு	மூங்கி	மூக்கு
காது	செவ்வு	கிமி	செவி
வாய்	நோரு	பாயி	வாயி
தலை	தல	தலெ	தலை
வா	ரா	பா	வரி
பசு	ஆவு	அசுவு	பசு
எருது	எத்து	எதது	காள
சொல்லு	செப்பு	ஹேளு	பர

இனி, நான்கு மக்களும் தனித்தனி மொழிக்காரர்கள்—மூலம் மூலமாகக்கூட ஒட்டு இல்லை உறவு இல்லை என்றே வைத்துக்கொள்வோம் — வாதத்துக்காக; இதைக்கொண்டே இவர்கள் வெவ்வேறு தேசீய இனம் ஆகிவிடுகிறார்களா?

"ஒரு தேசிய இனம் என்பதற்கு மொழி ஒற்றுமையைக் காட்டிலும், கலாசார ஒற்றுமை, வாழ்க்கை ஒற்றுமை ஆகியவை அதிக அவசியம்."

இனிப், பெரியார் அவர்கள், தமிழ்நாடு போதும், திராவிட நாடு வெங்காய நாடு என்று பேசி வருவதை, தாம் கொள்கை மாறுவதற்கு ஆதாரமாக்கிக் காட்டுவது வேண்டுமானால் ஒட்டும் உறவும் இருக்கிறது என்பதற்கு சான்று ஆகலாமேயொழிய, வாதத்துக்கு வலிவு ஊட்டாது. ஏனெனில், தமிழ்நாடு பிரிவினை கேட்பது திராவிடநாடு இலட்சியம் கொண்டிருப்பதற்குக் கேடாகும்படி செய்துவிடமாட்டேன் என்றும் பெரியார் பேசியிருக்கிறார். இலட்சியம், திட்டம் இவை இரண்டுக்கும் உள்ள வித்தியாசத்தைக்கூடச் சொல்லியிருக்கிறார்.

"திராவிடநாடு திராவிடருக்கே என்பதுதான் நம் இறுதி இலட்சியம். ஆனால் அது வரையில் பொறுத்திராதபடி அவசரமாகத் தனித் தமிழ்நாட்டை டில்லி ஆதிக்கத்திலிருந்து விடுவிக்கவேண்டும் என்பதுதான் நம் திட்டம். இலட்சியத்துக்கும் திட்டத்துக்கும் வேற்றுமை உண்டு. பார்க்கர் பவுன்டன் பேனா வாங்குவது ஒரு எழுத்தாளனின் இலட்சியமாக இருப்பதில் தவறில்லை. ஆனால், அதுவரையில் மூர் மார்க்கெட்டில் விற்கப்படும் ஒரு ரூபாய்ப் பேனாவை வாங்கி எழுதிக்கொண்டிருப்பது தானே விவேகம்?"

என்று கேட்கிறார். நியாயம்! ஆனால் நம்மிலிருந்து விலகியவர்கள், இலட்சியமே மாற்றிக்கொண்டார்கள்; திட்டத்தை இலட்சியமாக்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்; பொருள் வேறுபாடு உணராமலோ; அல்லது மற்றவர்கள் கவனிக்கமாட்டார்கள் என்ற எண்ணம் கொண்டோ.

வடநாடு தென்னாடு என்று ஏன் பேசத் தொடங்கினோம்? வடநாடு ஆதிக்கம் செலுத்துவதால். எப்படி? மொழியால், கலையால், அரசியலால், பொருளாதாரப் பிடிப்பினால், சுரண்டலினால். தம்பி! இதை நான் விளக்குவதைவிட, முன்பு விடுதலை தந்த விளக்கத்தை அப்படியே தருவது மெத்தச் சுவையும் பயனும் தரும் என்பதால், அதனைத் தருகிறேன். இயல்புதான் மாறிவிட்டதேதவிர, இடம் நல்லதுதான் என்பதும் விளங்கும்.

"சென்ற வாரத்தில் விருதுநகர் வர்த்தக சங்க ஆண்டு விழாவில் பேசிய தோழர் காமராசர் அவர்கள் பின்வருமாறு பேசியிருக்கிறார்:---

"சிமெண்ட், பேப்பர், இரும்பு தொழிற்சாலைகள் நடத்துவதற்குச் சர்க்கார் லைசென்சுகள் வழங்கியிருந்தும் பலர் வேலையை ஆரம்பிக்கவில்லை. நம்மிடமிருந்து வடநாட்டான், தென்னாட்டான் என்ற வித்தியாசமே கூடாது. இந்தப் பாகுபாடில்லாமல் வியாபாரம் செய்ய வேண்டும்."

ஏன் இந்த வித்தியாசம் கூடாது என்பதற்குந் தோழர் காமராசர் விளக்கங் கூறவில்லை.

வடநாட்டாரும் நாமும் பாரதமாதாவின் வயிற்றிலிருந்து பிறந்த புதல்வர்கள் என்பது காரணமா?

வியாபாரம் என்ற தொழிலில் எல்லா வியாபாரிகளும் ஒன்று சேர்ந்துகொண்டு பொதுமக்களைச் சுரண்டவேண்டுமேயொழிய, அவர்களுக்குள் வேற்றுமையிருக்கக் கூடாது என்ற காரணமா?

வடநாட்டு வியாபாரிகளின் தயவில்லாமல் தென்னாட்டு வியாபாரிகள் வியாபாரஞ் செய்ய முடியாது என்பது காரணமா?

வடநாட்டு வியாபாரிகளை விரோதித்துக்கொண்டால் தென்னாட்டுக் காங்கிரஸ் இயக்கம் அழிந்துபோய் விடும் என்பது காரணமா?

வடநாட்டானுக்கும் நமக்கும் வியாபாரத்தில் வேற்றுமை கூடாது என்றால், பிரிட்டிஷாரும், அமெரிக்கரும் அவரவர் இஷ்டம்போல் பொருள்களை இந்தியாவுக்கு அனுப்புவதை ஏன் தடுக்க வேண்டும்? மோட்டார்கார், கப்பல் முதலியவைகளைக்கூட நாமே இங்கு கட்டிக் கொள்வதற்கு ஏன் முயலவேண்டும்? வியாபாரத்தில் வித்தியாசம் கூடாது என்றால், வெளிநாட்டு இறக்குமதிப் பொருள்களை ஏன் தடுக்கவேண்டும்? ஏன் அவைகள்மீது அதிகமான வரி விதிக்கவேண்டும்? ஜப்பானிலிருந்து துணி இறக்குமதி செய்வதைத் தடுக்காவிட்டால் இன்று கெஜம் 4--5 அணாவுக்கு ஏராளமான துணி கிடைக்குமே!

இதுமட்டுமல்ல. வடநாட்டு வியாபாரிகள் எல்லாத் துறைகளையும் கைப்பற்றிவிட்டார்கள் என்பதும், அவர்களால் சுரண்டப்படும் செல்வம் வடநாட்டுக்குத்தான் எடுத்துச் செல்லப்படுகிறதேயொழிய, இங்கு செலவழிக்கப்படுவதில்லை என்பதும். தோழர் காமராசர் அறியாததா என்று கேட்கிறோம். இலங்கைக்கும் மலேயாவுக்கும், குடியேறுகிற இலட்சக்கணக்கான தொழிலாளர்களில் ஒருவர்கூட வடநாட்டாரில்லை. திராவிடநாட்டார் தான் என்பது இவருக்குத் தெரியாதா? இதன் காரணம், இந்நாட்டில் தொழில் வளர்ச்சி இல்லாததுதான் என்பதும் இவருக்குத் தெரியாதா?

நம் ஏழைகளைப் பொறுத்த வரையில் நம் செல்வத்தை வெள்ளையனுகிய நப்பீல்ட் சுரண்டிப் போவதும் ஒன்றுதான், வடநாட்டுக்காரனை டாட்டா கொண்டு போவதும் ஒன்றுதான்.

வைரக்கடை முதல் வட்டிக்கடை வரையில், சிற்றுண்டிக்கடை முதல் செருப்புக்கடை வரையில், எல்லா வியாபாரங்களையும் வடநாட்டாரே கைப்பற்றிக் கொண்டு விட்டால், தென்னாட்டின் பொருளாதார நிலை என்னவாகும்?

சிமெண்ட், பேப்பர், இரும்பு ஆகிய தொழிற்சாலைகளை நாம் தொடங்க முடியாமலிருப்பதற்குக் காரணமென்ன? வடநாட்டு முதலாளிகளின் போட்டியும் அவர்களுக்கு டில்லி சர்க்கார் தரும் ஆதரவும் அல்லவா?

தென்னாட்டார் கைராட்டினத்தில்நூற்றுக்கைத்தறியில் நெய்யவேண்டியது, வடநாட்டு முதலாளி நூல் நெசவாலைகளைப் பெருக்கிக்கொண்டிருக்க வேண்டியது தானா? பிரிட்டனுக்கு இந்தியா மார்க்கெட்டாக இருந்து வந்த அக்கிரமத்தைச் சகிக்காமல் அன்னியத் துணிக் கடைக்கு முன்பு மறியல் செய்த காமராசர் வடநாட்டுக்குத் தென்னாடு மார்க்கெட்டாக இருப்பதை வெளியே சொல்ல ஏன் வெட்கப்படுகிறார்?

தென்னாடு வளம்பெற வேண்டுமானால் எந்த ஆட்சி எப்பேர்ப்பட்ட திட்டத்தை வகுத்தாலும் முடியாது. வடநாட்டானை வெளியேற்றி அவனுடைய சுரண்டலையும் நிறுத்தினாலொழிய, திராவிடத்தின் வறுமையை ஒழிக்க முடியாது.

தோழர் காமராசரோ, அல்லது வேறு எந்தக் காங்கிரஸ் தலைவரோ எவ்வளவுதான் எதிர்த்தாலும் வடநாட்டுச் சுரண்டல் ஒழிப்புக் கிளர்ச்சியை மறைத்துவிட முடியாது.''

பெரியார் வற்புறுத்துவதெல்லாம், தம்பி!

1. **தமிழர், தெலுங்கர், கேரளர், கருநாடகர் நால்வரும் ஒரே இனத்தவர்.**

2. **இவர்கள் வேறு வேறு மொழி பேசுகிறார்கள்—ஆனால், இந்த நான்கு மொழிகளும் ஒன்றேதான்.**

3. **இந்த நால்வரும் ஒரே இனம் என்ற பிரசாரம் மற்ற மூன்று இடத்தில் வெற்றிகரமாக நடைபெறாததால் இன உணர்ச்சி அங்கு ஏற்படவில்லை.**

4. **இன உணர்ச்சி ஏற்படாததால், வடநாட்டு எதிர்ப்புணர்ச்சியும் திராவிடநாடு அமைப்பு உணர்ச்சியும், அங்கு ஏற்படவில்லை.**

5. **ஏற்படாததால், நாம் வாளா இருந்துவிடுவது கூடாது; தமிழ்நாடு வரையிலாவது தனிநாடு ஆகிவிட வேண்டும்.**

6. **தமிழ்நாடு தனிநாடு என்பது நம் திட்டம். ஆனால் நம் இலட்சியம் திராவிடநாடு திராவிடருக்கு என்பது தான்.**

7. **அந்த இலட்சியம் வெற்றி பெற்றே தீரும். மற்ற மூன்று மாநிலத்தாரும் உணர்ந்து சேரப்போகிறார்கள்.**

8. **உடனடியாகத் தேவைப்படுவது, இந்தியாவிலிருந்து நாம் பிரிந்தாகவேண்டும் என்பதாகும்.**

9. **இந்தியாவில் ஒட்டிக்கொண்டிருக்கிற வரையில் தமிழ்நாடும் வாழாது, மற்ற மூன்று நாடுகளும் வாழமுடியாது.**

அதனால்தான், தம்பி! ஏக இந்தியா எனும் போலியை ஒழித்தாகவேண்டும் என்று சொல்லி, அந்த உணர்ச்சியை உலகுக்குக் காட்ட உள்ள வழி, இந்திய யூனியன் படத்தைக் கொளுத்துவதுதான் என்றார்.

மிகத் தீவிரமாகவே விளக்கம் அளித்தார்.

"இனிமேல் சாதி ஒழிக்கிறோம் என்று சொன்னால்கூட இது சொத்தை விஷயம்; தமிழ்நாடு தமிழருக்கே என்று ஆரம்பிக்க வேண்டும். நேருவோ அவன் பாட்டனோ வந்தால்கூட, பர்மிட் வாங்கிக்கொண்டுதான் நம் நாட்டில் நுழையவேண்டும். சாதி ஒழிப்பதையே என் திட்டங்களில் முதலில் வைத்தேன்; நாடு பிரிவினையை இரண்டாவதாக வைத்தேன். ஆனால், இப்போது நாடு கிடைத்தால் சாதியை ஒரு வரியில் ஒழித்துவிடலாமென்று நிச்சயம் செய்துகொண்டேன்.

சாதி வேண்டுமென்பவனை வெளியே போ என்றால் போகிறான்போல் தோன்றுகிறது. சில பெரியவர்கள் ஒத்துழைப்பதாக என்னிடம் சொன்னார்கள். அடுத்த காரியம் நாடு பிரியவேண்டும் என்றே ஆரம்பிக்க வேண்டும். சாதி ஒழிப்புச் சங்கதி சப்பையாகிவிட்டது.''

இது 2—12—57ல்! ஆனால், இப்போது பெரியார்,

நாடு பிரிவினை

ஜாதி ஒழிப்பு

எனும் இரண்டு திட்டங்களையும் விட,

காமராஜபுரம்

அழிந்துவிடாமல் பாதுகாக்கும் பணியில் இருக்கிறார். காமராஜபுரம் பாதுகாக்கப்படக்கூடாது, இராஜாஜி நகர்ஆகிவிடட்டும் என்று யாராரோ சூழ்ச்சிகள் செய்வதாகக் கற்பனை செய்துகொண்டு, அந்தப் பணியில் ஈடுபட்டிருக்கிறார். ஆனால் காமராஜபுரம், பெரியாருக்குப் பிடித்தமான, நாமும் விரும்புகிற

ஜாதி ஒழிப்பு

நாட்டுப்பிரிவினை

எனும் இருதிட்டங்களுக்கு வழி அமைக்கிறதா, துணை நிற்கிறதா என்றால், இல்லை! மாறாக, காமராஜரின் கரத்தை வலுப்படுத்த வலுப்படுத்த, அது ஏக இந்தியா கொள்கையைத்தான் வலிவாக்கும் என்பதை அரசியல் பிரச்சினையின் நுணுக்கம் அறிந்த எவரும் மறுத்திட இயலாது.

தம்பி! எனக்கு இருக்கும் மகிழ்ச்சி, பெரியார் பிரிவினைத் தத்துவத்தை, வடநாட்டுத்தொடர்பு அறுத்துக் கொள்ளும் இலட்சியத்தை விட்டுவிடவில்லை என்பது. ஆனால், எனக்கிருக்கும் பயம், காமராஜபுரத்தைக் கட்டிக் காத்திடும் கடமை உணர்ச்சி காரணமாகத் தனி நாடு வேண்டும் என்ற இலட்சியத்தை, விட்டுவிடத் தக்க மோசமான நிலைமை ஏற்பட்டுவிடுமோ என்பது தான். எனினும், வடநாட்டு எதிர்ப்புணர்ச்சி சம்பந்தமாகப் பெரியார் இம்மி அளவும் விட்டுக்கொடுக்கமாட்டார் என்று இன்றும் நம்புகிறேன்.

அவர் இப்போதும், வடநாடு,

காட்டுமிராண்டித் தனமும்

சுரண்டும் போக்கும் கொண்ட

இடம் என்றுதான் கருதுகிறார்.

இதைக் காங்கிரஸ் அமைச்சர்களே எதிர்த்தாலும், பெரியார் போர்க்கோலம் பூண்டுவிடுவது காண்கிறோம். (காமராஜர் விஷயமாக மட்டும் விதிவிலக்கு! அதுஒண்ணே ஒண்ணு கண்ணே கண்ணு!) தம்பி! தனிநாடு கேட்பதை எதிர்த்துவிட்டு அமைச்சர் கக்கன் பட்டபாடு தெரியுமா? பெரியார் செம்மையாகக் கொடுக்கலானார். இதோ அது.

"அமைச்சர் கக்கன் எங்கோ பேசினாராம், திராவிட நாடாவது இது சின்ன நாடு, எப்படி நிர்வகிக்க முடியும்? எங்கே கிடைக்கப் போகிறது? என்று பேசுகிறாராம்

அவர் பேசுவார்; வடநாட்டு ஆதிக்கம் இல்லாவிட்டால் கக்கன் போன்றவர்கள் மந்திரிகள் ஆகமுடியுமா? திராவிடநாடு வந்தால் ஆதித் திராவிடன் மந்திரியாகவும் மேல் நிலையிலும் இருப்பான். ஆனால் கக்கனைப்போன்ற அறிவற்ற ஆட்கள் இருக்கமுடியுமா?"

தம்பி! நான் ஏதோ, கக்கன் அவர்களைக் குறித்துத் தாழ்வாகப் பேசிவிட்டேன் என்று, முதலில் கருதிய கக்கன் அவர்கள் விளக்கம் பெற்றார் — ஆனால் அதை இன்னமும் பேசுகிறவர்கள், அதைக் காரணமாக்கிக் காட்டி என்மீது பழிபோட எண்ணுபவர்கள், கக்கன் அவர்கள் அறிவற்றவர் என்று பெரியார் பேசியதை நினைவில் வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். புது முயற்சியினர், இந்தப் பழைய பழிபோட்டுத் தலைவாங்கும் முயற்சியிலும் சளைக்கக் காணோம். பெரியார் பேசுவதைக் கேட்போம். கக்கன் போன்றோர்கள், நாட்டுப் பிரிவினை கேட்பவர்களைத் தேசத் துரோகிகள் என்று கண்டிப்பது கேட்டுக் கடுங்கோபம் மூள்கிறது, பெரியாருக்கு; வெளுத்து வாங்குகிறார்; கோபத்திலே ஒன்றை மறந்துவிடுகிறார்; தம் 'அர்ச்சனை' அவ்வளவும் காமராஜருக்கும்தான் என்பதை; ஏனெனில், காமராஜரும்தானே நாட்டுப் பிரிவினையை எதிர்க்கிறார்.

"எங்களைத் தேசத் துரோகி என்கிறாயே, உங்களைப்போன்ற பிறவித் தேசத் துரோகி யார்? உன் தாய் பிறந்த நாடு. உன் பாட்டி பிறந்த நாடு. இதைக் கண்டவன்தான் ஆள வேண்டும் என்கிறாயே துணிந்து, உன்னைப்போலத் துரோகி யார் உளர்?

உனக்கு என்ன தெரியும்? மந்திரி நாற்காலி தெரியும். பணத்தை எண்ணிப் பார்த்திருப்பாய். வேறு என்ன தெரியும்?

பூகோளம் தெரியுமா உனக்கு? சரித்திரம் தெரியுமா உனக்கு? *உன் இரத்தம் கொண்டவர் தமிழ் மக்கள் இலங்கையில் நாய்போலத் திண்டாடுகிறார்கள். அதைப்பற்றிக் கொஞ்சம்கூடக் கவலைப்பட்டதுண்டா?"*

இவ்விதம் கேட்டு அமைச்சர்களைத் திணற அடிக்கிறார்; நாட்டுப் பிரிவினையே கேட்டினைப் போக்கும் என்பதைத் திட்டவட்டமாகத் தெரிவித்திருக்கிறார். ஆனால் புதியவர்களின் தீவிரம் — வேகம்—விறுவிறுப்பு—போர்ப்போக்கு — அவர்களை என்ன பேசவைத்திருக்கிறது என்று கவனித்தாயா, தம்பி! சமீபத்திய திருவாசகம், கேள்.

வடநாடு நரகலோகமல்ல வடநாட்டார் யமகிங்கரரும் அல்ல,

நமக்குத் தாழ்வு மனப்பான்மை கூடாது.

உலகத்தோடு ஒட்டி வாழவேண்டும் — ஒண்டிக் குடித்தனம் நடத்தக் கூடாது.

ஆந்திர, கேரள, கருநாடகத்தாருடன் சேர்ந்து வாழ முடியும் என்னும்போது, மற்றவர்களுடன் மட்டும் ஏன் வாழக்கூடாது.

டாக்டர் சுப்பராயனோ, எஸ். வி. இராமசுவாமியோ, பேசியிருந்தால், 'ஜெய்இந்'தோடு முடித்திருப்பார்கள். புதியவரின் பேச்சில், அந்த ஒரு சொல்தான் சேரவில்லை— இன்னும். கேட்டுவிட்டால் போதும், அண்ணா வாழ்க என்று சொல்லி வாயைக் கெடுத்துக்கொள்வதைவிட,

ஜெய்இந் சொன்னல்தான் என்ன தப்பு என்று கேட்டு விட்டு, போதும்! போதும்! காது குடைகிறது! என்று நேருவே, கூறும் வரையில் கூவுவார்கள். ஆமாம் தம்பி! எல்லாம் தலைகீழாகவேண்டுமே—அதுதானே புரட்சியாம்!!

இந்தியாவின் பிரதேச ஒற்றுமைபற்றிய அக்கரையும் கவலையும் பொங்குகிறது; புதியவர்களிடமிருந்து வழி கிறது; ஏற்கனவே நேரு கட்சியாரிடமிருந்து வழிந்தது போதாதென்று. நாட்டுப் பிரிவினை கூடாது — வேண்டு மானல் பிரிந்துபோகும் உரிமையை மட்டும் பெற்றுவைத் துக்கொள்ளலாம் என்கின்றனர் — தேர் திருவிழா காலத் திலே சிறுவர்கள் பணம் கேட்பார்கள்; தந்திரம் தெரிந்த பெரியவர்கள், பத்து ரூபாய் நோட்டைக் கொடுத்து; "உனக்குத்தான். ஜேபியிலேயே வைத்துக்கொள்–ஆனல் செலவழிக்கக்கூடாது — உம்!" என்று சொல்வார்கள்; அதுபோல நேரு பண்டிதர் "பிரிந்துபோக உரிமை தரு கிறேன்; ஆனல் பிரிந்துபோகக்கூடாது. உம்!" என்று சொல்லவேண்டும்போல் இருக்கிறது. வேடிக்கைதான்.

ஒற்றுமை கெடக்கூடாது—எனவே நாட்டுப் பிரிவினை கூடாது என்று பேசுபவர்கள், எவராயினும், பழையவரோ புதியவரோ, இதுதான் பதில்; அதுவும் குருநாதர் தந்தருளியது.

"நாட்டைத்துண்டுபோடக்கூடாது; ஒற்றுமைகெட் டுப்போகும்" என்று மட்டும் 'கிளிப்பிள்ளை மாதிரி திரும் பத்திரும்பச் சொல்லிக்கொண்டே இருக்கின்றனர்.

'ஒற்றுமை' என்றால் என்ன என்பதுபற்றி இவர் கள் சரியாகப் புரிந்துகொண்டிருப்பதாகத் தெரியவில்லை. எந்த உயிர்களிடத்திலும் இயற்கையாக அமைந்திருக் கும் ஒற்றுமைதான் நீடித்த ஒற்றுமையாயிருக்கும். காட் டிலோ, ஊரிலோ விலங்குகளும் பறவைகளும் அந்தந்த இனம் ஒன்றுசேர்ந்து கூடி, ஒற்றுமையாக வாழ்வதைக் காண்கிறோம். எறும்புகள், காகங்கள், யானைகள், மான் கள், ஆடுகள், போன்ற எந்தப்பிரிவை எடுத்துக்கொண் டாலும், அவைகளுக்குள்ளே இன ஒற்றுமை இருப் பதைக் காணலாம். காகங்களில் ஒன்றிரண்டுகூட புறாக்கூட்டங்களுடன்சேர்ந்து உறவாடுவதில்லை. 'யானை கள்' மான் கூட்டத்துடன் சேர்ந்து உறவாடுவதில்லை; ஆடுகள் புலிக்கூட்டத்தில் சேர்ந்து உறவாடி வாழமுடி யாது. ஆனல் இவைகள் சர்க்கசில் மட்டுந்தான் 'சேர்ந்து' வாழ்கின்றன. இது இயற்கையான உறவு அல்ல. சர்க்கஸ்காரனின் சவுக்கடிக்கும், பிரம்படிக்கும், கைத்துப்பாக்கிக்கும் நடுங்கிக்கொண்டு நடிக்கின்ற போலி ஒற்றுமை, போலி உறவு ஆகும்."

போலி உறவு என்ற சொல் கேட்டதும், தம்பி! என் னிடம் இதுநாள்வரை கொண்டிருந்ததாகக் கூறப்பட்டு வந்தது, இப்போது பேசுவது கேட்கும்போது, போலி உறவாகவே இருந்திருக்கும் என்ற எண்ணம் எனக்குத் தோன்றுகிறது போலும் என்று எண்ணிக்கொள்வாய். அது அல்ல என் உள்ளத்தில் எழுந்தது.

பிரிந்துபோகும் உரிமை பெறுவோம்; ஆனல், பிரிந்து போகமாட்டோம் என்று கூறுவது, இருதரப்புக்கும் காட்டப்படும் போலி உறவாக இருக்கிறது! இதைக்கண்டு பிடித்துவிடவா மாட்டார்கள்? என்றுதான் எண்ணுகிறேன்.

"பிரிந்து போகும் உரிமை அளிக்கவேண்டும்?"

"யாருக்கு வேண்டும் அப்படி ஒரு உரிமை?"

"ஏன்! எமக்குத்தான். தமிழ் நாட்டாருக்கு"

"தமிழ் நாடு என்று ஒன்று உளதோ! பாரதத்தில் உள்ள பல இராஜ்யங்களிலே அது ஒன்று அங்கு உள்ளவர்கள் தமிழ் பேசுவர்."

"பாரதத்தில் உள்ளதுதான்; ஆனலும்......"

"அது என்னய்யா, ஆனலும்......"

"ஆனலும், தமிழர் ஒரு தனி தேசீய இனம்..."

"தமிழ் தேசியமா? அது என்ன, புது தேசியம்?"

"தமிழ் தேசியம் என்பது திராவிட தேசியம்போல போலி அல்ல — கனவு அல்ல — கவைக்கு உதவாததும் அல்ல."

"எனக்குத் தெரியாது! எனக்கு ஒரே ஒரு தேசியம் தான் தெரியும்—பாரத தேசியம்–இந்திய தேசியம். சரி! இந்திய தேசியத்தையே உம்முடையது என்று கொண்டால், என்ன தவறு?"

"எமது தேசியம் அழிந்துவிடும்."

"கோபித்துக்கொள்ளக் கூடாது, தமிழ் தேசியம் அழிந்துவிட்டால் என்ன தவறு! எல்லோரும் இந்தியர் என்ற உணர்ச்சி பரவும் — வெற்றி அடையும் — இந்தியாவின் ஒற்றுமை நிலைத்து நிற்கும். காவிரி வேறு கங்கை வேறு?"

"இரண்டும் ஆறுகளே—ஒன்று மிகப் பெரிது — மற் றென்று சிறியது."

"அதற்கு என்ன செய்யலாம். இரண்டும், இந்திய ருக்குச் சொந்தம் என்று எண்ணிக்கொண்டால், பேத உணர்ச்சி எழாதே."

"இல்லையே! பேத உணர்ச்சி இருக்கிறதே. போக்க முடியவுமில்லையே. மேலும், கங்கை மண்டல நாகரிகம் வேறு. காவிரி தீரத்து நாகரிகம் வேறு."

"பஹுத் அச்சா! நாகரிகமே இரண்டா? வடக்கு, தெற்கு? என்ன அப்படித்தானே?"

"ஆமாம் என்றுதான்......"

"டி. எம். கே. சொல்கிறது, நீங்கள்தான் அதைவிட்டு விலகிவிட்டீர்களே. மழை விட்டும் தூவானம் விடாததுபோல, பிரிவினை கேட்கும் கட்சியைவிட்டு விலகிய பிறகும், பிரிவினைக்கு உரிமை கேட்பதில், பொருளும் இல்லை, பொருத்தமும் இல்லை; பிரிவினை என்றால் புரிகிறது—பிரிவினை கூடாது என்றாலும் புரிகிறது. ஆனல், பிரிவினைக்கு உரிமை, ஆனல், பிரிவினை இல்லை என்றால் சரியாகவுமில்லை, நியாயமாகவுமில்லை, தேவை என்றும் படவில்லை."

"பிரிவினைக்கு உரிமை கொடுத்தால், பிரிந்துபோகும் நிலையே ஏற்படாது."

"அரே, பையா! எப்படி? பிரிந்துபோகும் உரிமை இல்லாதபோதே, பிரிவினை கேட்கிறார்களே, டி. எம். கே.யினர். பிறகு பிரிந்துபோகும் உரிமை

யும் கொடுத்துவிட்டால், சும்மாவா இருப்பார்கள்? தொட்டதற்கு எல்லாம், மிரட்டுவார்கள் — பிரிந்து போகிறேன் என்று.தலாக் சொல்லிவிட்டு, ஒன்ருக வாழ்வது. வேடிக்கை மட்டுமல்ல, விபரீதமுமாகும். நை! நை! உம்முடைய யோசனை சரியில்லை,''

''எங்கள் மக்கள் வற்புறுத்துகிருர்கள்''

'உங்கள் மக்கள்! அச்சா! அதென்ன, உங்கள் மக்கள், எங்கள் மக்கள்! இந்த மதராசிவாலா புத்தி மட்டும் போகிறதில்லை உங்களுக்கு. பிரிவினை உரிமை கேட்க, காரணம்?''

''அப்போதுதான்,எம்மை மதித்து, புறக்கணிக்காமல், ஒழுங்காக நடப்பீர்கள்.''

''இப்போது எப்படி நடந்துகொள்கிரும்?''

''ஓரவஞ்சனையாக—மோசமாக — சுரண்டல் நோக்குடன்......''

*

தம்பி! இதற்குமேல், உரையாடலுக்கே இடம் கிடைக்காது. எனவே பிரச்சினைக்கும் பரிகாரம் கிடைக்காது.

பிரியும் உரிமை என்ற பேச்சு இங்கு உள்ளவர்களை ஏய்க்கவும், உரிமை கொடுத்தாலும் பிரிந்து போய்விட மாட்டோம், பாரதத்திலேயேதான் இருப்போம் என்ற பேச்சு அங்கே உள்ளவர்களை ஏய்க்கவும், பயன்படுத்தப் படக்கூடும், என்று பேசிடக்கூடும். அதுவும் நடவாது. வடநாட்டுத் தலைவர்கள் ஏமாளிகளுமல்ல, உரிமைகளைவாரி வழங்கும் வள்ளல்களுமல்ல. இது தேசியம் பேசுவோர் அறியாததுமல்ல. எனினும் ஏன் பேசுகின்றனர் அது போல? இலட்சியப்பயணத்திலே சலிப்பு வந்துவிட்டது.

''உடனே அவன், அவள் பின்னே சென்ருன்; ஒரு மாடு அடிக்கப்படும்படி செல்வது போலவும், ஒருமூடன் விலங்கிடப்பட்டுத் தண்டனைக்குப் போவதுபோலவும்.''

என்று சாலமோன் கூறினுர் அல்லவா? இலட்சியப் பாதையை விட்டுச் சிறிது வழுவினுலும் போதும்—சபலம் மயக்கம், ஏற்பட்டுவிடும் — மினுக்குக்கும் தளுக்குக்கும் மனதைப் பறிகொடுக்கவேண்டிவரும்—பயணம் நின்று விடும்—வழி தவறிவிடும், அம்மட்டோ! சபலத்துக்கு இரையாகாமல், பயணத்தைத் தொடர்ந்து நடத்துவோர் மீது வெறுப்பே ஏற்படும்.

தம்பி! இந்தவிதமான எண்ணங்கள் என் மனதைக் குடைந்தன. அப்போதுதான், இலட்சியப் பயணம் செய்திடும் ஓர் தாயும், அவளை உசாவி உணர்ச்சி பெற்ற இளைஞனும் என் மனக்கண்முன் தோன்றினர். அதை உன்னிடம் தெரிவிக்கிறேன்—என்று வைத்துக் கொள்ளேன்.

''தாயே! யார் பெற்ற பிள்ளையானுலும் அவனிடம் பரிவுகாட்டும் பண்பின் திருஉருவாகத் தோற்றமளிக்கிறீர்கள்; அதனுல் தாயே! என்று அழைத்தேன்......''

''மகனே! பழச்சாற்றிலே பூச்சி விழுந்துவிட்டதுபோல, ஏன் உன் பாச உணர்ச்சியில், வேற்றுமை எண்ணத்தைக் கலந்துவிடுகிருய். தாயே என்று அழைத்தாய்; மகிழ்ச்சி; காரணம்தேடி, அந்தக் கனிவின் தரத்தைக் குறைத்துவிடாதே!''

''மன்னித்துவிடுங்கள், அம்மா! மகன், தாயின் மேலான குணம் முழுவதையும் பெற்றுவிட முடிகிறதா! அதனுல் என் பேச்சிலே தேவையற்றது கலந்துவிட்டது. தாயே! களைத்திருக்கிறீர்கள்......''

''கடு வழி நடந்து வந்ததால், மகனே!''

''நீண்ட பயணமோ, அம்மா!''

''இலக்கு இருக்கும் இடம் வரையில், பயணம் நீண்டுதானே தீரவேண்டும், மகனே!''

''நெடுந்தொலைவு—எனினும் இலக்கு, பளிச்சிட்டுத் தெரிகிறது தங்களுக்கு''

''இதிலென்ன வியப்பு! வட்டமிடும் பறவைகளுக்கு, நெடுந்தொலைவிலுள்ள பழமுதிர் சோலைகளும், பளிங்கு நீரோடைகளும் தெரிகின்றனவே! ஆதவன் இருக்கும் இடம் எங்கே! அவன் அன்புக்கரம்பட்டு, மலரும் தாமரை இருக்கும் இடம் எங்கே!! இலக்கு அடையப் பயணம்! இதில் தொலைவு — நெடுந்தொலைவு என்ற பேச்சு ஏது! பொருளற்ற பேச்சாகுமே!!

''தாயே! கடுவழி என்றீர்கள்?''

''ஆமப்பா! அமைந்தபாதை அல்லவே—அதனுல் தான். என் நடையே, தேய்ந்தபாதையில் அல்ல; நான் நடந்து நடந்துதான், பாதையே அமைகிறது. உள்ள வலிவு, பாதை அமைக்கப் போதவில்லை. களைப்புக்குக் காரணம் அதுதான்.''

''போதுமான வலிவு இல்லை என்று தெரிந்தும்...?''

''கடினமான காரியத்தில் ஈடுபடுகிறேனே என் கிருயா? மகனே! என் வலிவு குறைவாக இருப்பதற்கு நான் எவர்மீது நொந்துகொள்ளமுடியும். வெட்டுக்கிளியும் வேங்கையும், வலிவிலே ஒன்ருகா! எனினும் இரண்டும் பாயத்தான் செய்கின்றன!! மேலும், மகனே! இந்த வலிவும் பாழ்படாமுன்பு, பயணத்தை மேற்கொள்ளவேண்டுமல்லவா? கால்கள் வலிவிழந்தன; கண்ணொளி இருக்கிறது, அதனையும் இழந்தபிறகு, பயணம் நடத்த இயலுமா? ஆகவேதான், இந்தப் பயணம். நிலைபற்றிய கவலையற்று, இந்தப் பயணம். மற்ருென்றுமுண்டு, மகனே! வலிவற்ற நான், பயணம் நடத்தக் காணும் போது, வலிவுற்றவர்கள் துணிவு பெறுவர்; இலக்கினை அடைவர் அன்ருே! என் பயணம், பயணத்தின் தேவையைக் காட்டினுலே போதும், நான் திருப்தி அடைவேன்; என் தள்ளாடும் நடை, வேகமான நடைபோடவல்லவர்களுக்கு ஒரு தூண்டுதலை ஏற்படுத்திவிட்டாலும் போதும், நான் களிப்படைவேன்''

''இலக்கு நோக்கி நடக்கவேண்டுமே, தாயே! பயணம் நடத்த வலிவு இருக்கலாம்; நிரம்ப! ஆனுல், இலக்குத் தெரியவேண்டுமல்லவா?''

''எனக்குத் தெரிகிறதே?''

''மற்றவர்களுக்கு?''

''மகனே! எனக்கே தெரிகிறதே என்று சொல்லியிருக்கவேண்டும். தவறிழைத்துவிட்டேன். குறை மதியுடைய எனக்கே, குறிக்கோள் தெரிகிறபோது, மற்ற

வர்களுக்கு என்ன கஷ்டம்? மரத்தை வண்டு துளைத்திடக் காணும் விறகுவெட்டிக்கு, காரியம் எளிது என்ற எண்ணம் தானே எழும்?''

"உண்மைதான், தாயே! முற்றிலும் உண்மை! ஆனால் இது சொல்லளவில்தானே இருக்கிறது. பயணம் நடத்தப் பலசாலிகள் முன்வரக்காணோமே—இலக்குக் கண்டவர்கள் எங்கே? இல்லையே!''

"பலசாலிகள் தங்கள் பலத்தைக்கொண்டு வேறு காரியத்தை நடத்த முனைகிருர்கள். காற்றிலே பறந்திடும் பஞ்சுத் துண்டுக்கு, இலக்கு ஏன்? பறவைகளுக்குத்தானே தேவை! வலிவுள்ள பலரும், காற்றிடைப் பஞ்சாக உள் ளனர்; இலக்குத்தேடும் நிலையில் இல்லை.''

"அப்படியானல்......?''

"இலக்குநோக்கிச் சென்றிடும் பறவையின் இறக் கையிலே பஞ்சுத்துண்டு ஒட்டிக்கொண்டால்? இலக் குக்கு எடுத்துச்செல்லப்படுகிறது. அல்லவா? அது போன்றே, பயணம் நடாத்துபவருடன் உறவுகொண்டிடு வோர் இலக்குக் காண்கின்றனர்.''

"விளக்கம் அளிக்கிறீர்களா? உள்ள நிலைமை யைக் கூறுகிறீர்களா?''

"விளக்கம் என்பதே, உள்ள நிலைமையை எடுத் துக் கூறுவதுதானே''

"அப்படியானல், பயணத்திலே ஈடுபடப் பலர்உளர் என்கிறீர்கள்?''

"அதில் என்ன ஐயப்பாடு? பயணத்தின்போது தானே, மகனே! உன்னைப் பெற்றேன். மேலும், பய ணத்திலே என்னுடன் துணை எவரும் இல்லை என்று எப்படிக் கூறலாம். உறுதி, துணை நிற்கிறது! நம் பிக்கையின் நட்பு இருக்கிறது!''

"உடலிலே புண் இருக்கத்தான் காண்கிறேன்.''

"முத்து இருக்கும் இடத்திலேயே நத்தைகளும் உள் ளன! நீ, நத்தையை மட்டும் பார்க்கிருய்.''

"புண்ணுக்கான காரணம்?''

"ஒவ்வொரு புண்ணும், மகனே! ஒவ்வொரு கதை சொல்லும்; ஒவ்வொரு புள்ளினமும் ஒவ்வோர் இசை பாடுவதுபோல! மழையாகப் பெய்யும்போது ஒருவித ஓசை; காட்டாருகும்போது வேருேர் இரைச்சல்; அருவி யாகும்போது மற்ருேர் வகையான ஒலி உண்டல் லவா? எல்லா இடத்திலும் காண்பது தண்ணீரைத் தான்—எனினும் வெவ்வேறு ஒலியன்ருே கேட்கிருேம். மகனே! காற்றினில் ஆடை விலகுகிறது, கொடிகள் அறுபடுகின்றன, செடிகள் சிதறுகின்றன, மரங்கள் பெயர்ந்துவிடுகின்றன — சிலவேளைகளிலே அதே காற்று, பூங்கொடியைப் புள்ளினம் ஊஞ்சலாக்கி மகிழ வைக்கிறது! வெப்ப நாட்களில், விருப்பம்; குளிர் நாட் களிலே, அருவருப்பு! காற்றின்மீது குறையா? நிலைமை நினைப்புக்குக் காரணம்; நிலைமையை ஏற்படுத்தியது, காற்ரு? அல்லவே! புண், புண்தான்! எனினும் ஒவ் வொன்றுக்கும் ஒவ்வோர் 'காப்பியம்' ஏற்பட்டுவிடு கிறது. வழியிலே புலியின் தாக்குதலால் புண் ஏற் பட்டுவிட்ட ஒரு யானையைக் கண்டேன். ஏறத்தாழ ஒத்த வலிவுள்ளவைகள் போரிட்டன என்பது விளங் கிற்று! கசையடியால் ஏற்பட்ட புண்ணுக்கும், களத் திலே பெற்ற புண்ணுக்கும், பொருள், தன்மை, தரம், எல்லாவற்றிலும் மிகுந்த வேறுபாடு உண்டல் லவா? புலவர்கள் புகழ்ந்திடுவர், களத்திலேற்பட்ட புண் காணின். மகனே! வழியிலே நான், எலும்புகள் சிதறிக் கிடப்பதையும் பார்த்தேன்; பிலம் நோக்கிச் செல்லும் பாம்பினையும், அதைக் கொத்த வரும் பெரும் பறவையினையும் கண்டேன்! பறவைகளைப் பிடிக்க விரிக்கப்பட்டிருந்த கண்ணிகளை யும் கண்டேன், குஞ்சுக்கு உணவூட்டும் பறவையினை யும் கண்டேன். பயந்து பாய்ந்தோடிய முயலையும் பார்த்தேன்; எதனையோ துரத்திக்கொண்டு ஓடிய ஓநாயையும் பார்த்தேன். இரத்தத் துளிகளையும் பார்த்தேன்; அம்புகளையும் கண்டேன். வாழ்வுக்காக உயிரினம் நடாத்தி வரும் போராட்டத்தின் பல்வேறு வகையான சின்னங்களையும் பார்த்தேன். தாலாட்டுப் பாடக் கேட்டேன்; ஓலக் குரலும் கேட்டது. பழம் கண்டேன், உதிர்ந்த பிஞ்சுகளையும் பார்த்தேன்; சதுப்பு நிலமும் கண்டேன்; வெடித்துக் கிடந்த வயல்களையும் பார்த்தேன்; பட்ட மரமும் கண்டேன்; துளிர்த்திடும் செடிகளையும் கண்டேன்; பச்சிலையும் பார்த்தேன், சருகும் கண்டேன்; நெருப்பைக் கண்டேன், நீரும் கண்டேன்; பிறப்பு, இறப்பு, எனும் இருநிலைகளையும் உணர்ந்தேன்; வாழ்வுக்காக எடுத்துக்கொள்ளப்படும் பெரும் முயற்சியும் விளங்கிற்று.''

"தாயே! இவைகளைக் கண்டு, அதிர்ச்சி ஏற்பட வில்லையோ? அச்சம் மூண்டிருக்கவேண்டுமே!''

"ஆமடா, மகனே! எங்கும் அழிவு நேரிட்டிருப் பது மட்டும் தெரிந்தால், அச்சம், குழப்பம், ஏற்பட்டுத் தான் இருக்கும். எனினும் மடப்பிடி இழந்த களிறு கண்டேன்; அது தன் கன்றுகளுடன் விளையாடிடக் கண்டேன், விதைகள் முளைவிடக் கண்டேன்; உரித் துப் போடப்பட்டிருந்த பாம்பின் சட்டையைக் கண் டேன். மரப்பொந்துகளிலே முட்டைகளைக் கண்டேன்; அரும்புகளைக் கண்டேன். அச்சம் அகன்றது. அழிவுக் குப் பிறகும், உயிர்ப்பு இருக்கிறது என்பதை அறிந் தேன். பிறப்பும் இறப்பும் மாறி மாறி நடந்திடும் நிகழ்ச் சிகள் என்பதை உணர்ந்தேன். அழிவை எதிர்த்து நிற்கும் ஆற்றல், எங்கும் தென்பட்டது. துள்ளிடும் மீனினம், வட்டமிடும் பறவை, வாட்டத்துடன் காத்துக் கிடக்கும் கொக்கு, இவை கண்டேன். கண்ணியும் வலையும் கண்டதுமட்டுமா, குட்டியும் குஞ்சும்கூடத் தானே பார்த்தேன். எனவே, அழிவுக்கும் அழிவு இருப்பதை அறிந்தேன். வீழும் அலை எழக் காண் கிருேம்; எழும் அலை மடியக் காண்கிருேமல்லவா? அழிவு வெற்றி பெற்றுவிட முடியாது என்ற அரிய பாட மன்ருே, அந்தக் காட்சி? பல் போனவனும் பல் முளைக் காப் பாலகனும் காண்கிருேம்; நோயாளியும் இருக் கிருன், மருத்துவனும் இருக்கிருன்; இவ்வளவு ஏன், மகனே! சுடலையில் தீ காண்கிருேம்; சுள்ளிகளை எரிய விட்டுக் குளிர் காய்ந்துகொண்டு வறியவர்கள் இருந் திடக் காண்கிருேம். சங்கொலியும் சதங்கை ஒலியும் உள்ளன! அழிவுக்கு வெற்றி கிட்டாது. அதன் அகன்ற வாயில் அனைத்துமே வீழ்ந்துவிடும் என்று கூறுவதற்கு இல்லை. ஓயாமல்தான் வேலை செய்கிறது, அழிவு—எனினும், அப்பாடா! என் வேலை முடிந்தது என்று கூறி உட்கார முடிவதில்லையே! செடியும் கொடி

யும், ஊர்வனவும் பறப்பனவும், பாய்வனவும் பிறவும் ஆறறிவினவும், புதிது புதிதாகக் கிளம்பி, அழிவை, வம்புக்கு இழுத்த வண்ணம் இருக்கின்றன. மகனே! பயணம் தந்த பாடம் இது. வாழ்க்கை, நிலையாமை என்கிறார்கள்; அழிவும் அதுபோன்றேதான் இருக்கிறது; செத்துக் கிடக்கும் மிருகத்திலிருந்து, புழுக்கள் உயிர்பெற்றுக் கிளம்புகின்றன; அழுகிப் போனவைகள், நெளியும் புழுக்களுக்குத் தொட்டிலாகின்றன. பாவம்! அழிவு, அலுத்துப் போய்விடுகிறது!!''

"ஆயினும், அழிவு கேட்டினைத்தானே செய்கிறது; மரப்பொந்தோ மாளிகையோ—எங்கு அழிவு நுழையினும், அலறல், கதறல், கிளம்புகின்றன.''

"உண்மைதான் மகனே! ஆயினும் முழு உண்மை அல்ல! தாயை இழந்த மான் குட்டிகள், அலறித் துடிக்கின்றன! சிங்கக் குட்டிகளோ, மானிறைச்சியைத் தின்று ஆடுகின்றன; சிங்கம் கண்டு மகிழ்கிறது; குகையிலே குதூகலம்; புதரருகே புலம்பல்!''

"அவ்விதமானால், தாயே! உலகமே, அழிவுச் சக்தியும் அதனை மீறி எழும் சக்தியும் மோதிக்கொள்ளும் போர்க்களம் தானோ?''

"அவ்விதமும் கொள்ளலாம்''

"அவ்விதமெனின், உலகிலே மாற்றங்கள், திருத்தங்கள், திருப்பங்கள், தேவை என்று முயன்றிடக்கூடத் தேவையில்லை அல்லவா? ஆனால் முயற்சி நடந்தவண்ணம் இருக்கக் காண்கிறோமே.''

"இயற்கையிலே அந்த முயற்சி இருக்கிறது. நம்மில் சிலர் அதற்குத் துணைநிற்கிறோம்; ஊக்கமளிக்கிறோம்; உருவம் அளிக்கிறோம். விண்ணிடை மேகத்திரள் காண்கிறோமே, மகனே! என்னென்ன விந்தையான வடிவங்கள்—வண்ணங்கள் உள்ளன. எனினும் அவை நொடிக்கு நொடி, மாற்றம் பெறக் காண்கிறோம். கம்பளம் நிறைந்த வெண்ணிறச் செம்மறி ஆட்டு மந்தை மேய்வதுபோலத் தெரிகிறது சிலவேளை. பிறகு பொங்கி நுரைவழியும் வெண்ணிற நீர்நிலையம் போலாகிடக் காண்கிறோம். கொட்டிவைத்த பஞ்சுபோல் தெரிகிறது சிலநேரம் அந்தக்கோலம். வண்ணமும் மாறுகிறது வடிவமும் மாறுகிறது. மாற்ற, நாமா முயற்சிக்கிறோம்?''

"தானாகவும் ஏற்படுவதில்லையே, அந்த மாற்றங்கள். காற்றின் காரணமாகவன்றோ ஏற்படுகின்றன அந்த மாற்றங்கள்.''

ஆமப்பா! காற்றுப்போன்ற நிலையிலேயே உள்ளது உணர்ச்சி. காற்றே இல்லை என்றால் ஒரே புழுக்கம்! காற்று அதிகமானால் எதுவும் சிதறும், அடிபெயரும்! எனவே அதனை — உணர்ச்சியை முறைப்படுத்துதல் வேண்டும். அதனை முறைப்படுத்துவதே, அறிவாளர் கடன். உணர்ச்சியை அடியோடு வேண்டாமென்று கூறி ஒழித்திடுவதும் நல்லது அல்ல; செய்கிற காரியத்தைத்தானே செய்யட்டும் என்று உணர்ச்சியைக் கட்டுப்படுத்தாது விட்டுவிடுவதும் ஆபத்து. முறைப்படுத்துவதுதான் முறை. முறைப்படுத்த வேண்டுமெனின், ஒரு இலக்கு இருத்தல்வேண்டும். அந்த இலக்கு அறிந்த பிறகு நடத்தப்படுவதே, பயணம். அந்தப் பயணம், தொடங்கியபின், நிறுத்துவது என்பது இல்லை. முழுப்பயணம் முடியுமுன்பு வீழ்ந்துபடுவதுண்டு; பயணத்தை இடையிலே நிறுத்தி, வாழ்வார், வாழ்வார் அல்லர்.''

"பயணம் இலக்கு நோக்கி என்று கூறிக்கொண்டு, உடல் தேய்ந்து, புண்கொண்டு உழல்வதும் ஒரு வாழ்க்கையா!—என்று பலர் எண்ணுகின்றனர்.''

"ஆமப்பா! அதனால்தான், வாழ்க்கை இன்பத்திலே தம்மை ஈடுபடுத்திக்கொள்ளாமல், இலட்சியபுரி நோக்கிப் பயணம் நடத்தும் சிலருக்கு, தொல்லையும் அதிகம்; அது போன்றே பொறுப்பும் அதிகமாகிவிடுகிறது அந்தச் சிலரும், சிலர்களாகக் கடைசிவரையில் இருக்க இயலாமல் போய்விடவும் காண்கிறோம் எனபோன்றோர் இறுதி மூச்சு உள்ளவரையில், பயணத்தை நிறுத்தப்போவதில்லை. இதோ மகனே! இந்தப் புண், இதைச் சொன்னதால், ஏற்பட்டதுதான்.''

"யாரம்மா, தாக்கினார்கள்?''

"தாக்கமட்டுமே தெரிந்தவர்கள்!''

"காரணம் என்ன? கடுங்கோபமா?''

"கடுங்கோபம்தான்! பயணம் வேண்டாம்! பழம்பறித்துண்போம், அதோ சோலை என்றனர் இந்தச் சோலையினை விடக் கவர்ச்சிகரமானது, அதோ அங்கு, நாம் சேர வேண்டிய இடத்திலே இருக்கிறது; அங்கு கிடைத்திடும் கனி, சுவைமிக்கது. அங்கு செல்வோம், என்றேன். கண் எதிரே தெரிந்திடும் கனியை விட்டுவிட்டு, உன் கற்பனைத் தோட்டம் காண வரவேண்டுமா! நானென்ன ஏமாளியோ! போ! போ! நான் வரமுடியாது. இந்தப் பயணமே பைத்தியக்காரத்தனம் என்று கூறி, நான் அளித்த விளக்கத்தை விதண்டாவாதமென்று கொண்டு, என்னுடன் வம்புக்கு நின்று, தாக்கினான்.

"தடுத்திட எவரும் வரவில்லையோ, தாயே!''

"பலர்! பரிவுகொண்டவர் பலர், பாய்ந்தனர், என்னைத் தாக்கினவனைத் தாக்க! இடையிலே நான் நின்றேன். இருபுறமிருந்தும் எனக்கு இடி! அடி! இதோ, இந்தப் புண், அதன் காரணமாக ஏற்பட்டதுதான் வேண்டாமடா மகனே! என்பேன்; விடுங்கள் அம்மா கரத்தை; இக்கயவன் தங்களைக் கடுமொழியால் தாக்கிடக் கேட்டு வாளாயிருக்க, நாங்களென்ன, செவிடரோ, ஊமையரோ, அல்லது செய்வதறியாத பேதையரோ? என்று கொதித்துக் கூறிக்கிளம்பினர்; கரம் பற்றினேன் தடுக்க; உதறித் தள்ளினர்; சுழன்று கீழே வீழ்ந்தேன்; கீழே பாறை; புண் ஏற்பட்டது.''

"எவ்வளவு சாதாரணமாகக் கூறிவிட்டீர்களம்மா, இந்த அநியாயச்செயலை.''

"மகனே! தானிட்ட முட்டையை அடைகாக்கும் பறவை, கதகதப்புக்காக, சத்தையையும் குப்பையையும், எடுத்துச் சென்று குவிக்கும்போது, தன் கால்பட்டே முட்டை கீழே வீழ்ந்து, உடைபட்டுப் போய்விடுகிறது; கண்டதுண்டோ? நான் கண்டிருக்கிறேன். அதுபோலவே மகனே! என்னிடம் கொண்ட அன்பு காரணமாகவே எனக்குத் துன்பம் இழைக்கப்பட்டுவிடுவதை அவர்கள் அறிவதில்லை. தாக்கத் துணியலாமா தாயை! — என்று கிளம்பினர்......''

"தடுத்து நிறுத்தத் தாங்கள் கூறியது என்னவோ?''

"அவர்கள் கேட்டு அதன்படி நடக்காவிட்டாலும், மகனே! நீ, கேட்டு அதன்படி நட! நான் சொன்னேன்

மானிடமிருந்து கஸ்தூரியும், மாட்டிடமிருந்து கோரோஜனமும், யானையிடமிருந்து தந்தமும் எடுத்திட விரும்புவோர் அவைதமைத் துன்புறுத்துவர்; அதுபோல, என் இரத்தத் துளிகளைத் தேன் துளிகளாகக் கொள்ளவிரும்புவோர், இருக்கலாம், சிலர்; அவர்தம் இச்சை அதுவானால், என் குருதி குடித்து மகிழட்டும்; அவர்களுக்கு அந்த மகிழ்ச்சியை நான் தரக்கூடிய வாய்ப்பை என்னிடமிருந்து பறித்துவிடலாமா? வெட்டட்டும், குத்தட்டும், கொல்லட்டும். வெந்தழலிலிட்டுக் கருக்கட்டும்; நீறு ஆக்கிடட்டும்; தடுத்திடாதீர்; என் பொருட்டுக் கண்ணீர் சிந்துவீர்களல்லவா? அதுபோதும் எனக்கு. உமக்கு மட்டுமா, நான் மகிழ்ச்சி அளித்தபடி இருக்கவேண்டும். அவர்களுக்கும் கிட்டட்டுமே களிப்பு. உழைத்து உம்மை மகிழ்விக்கிறேன் —செத்து அவர்கள் சிந்தை குளிரச்செய்ய, வழி கிடைக்கும்போது, தடுத்திடலாமா? இவள் போனால் இலட்சியமே ஒழிந்துபோகும் என்று கருதும் அவர்களும், நம்பிடும் பேதைகளும், நான் போன பிறகும் இலட்சியம் சாகவில்லை என்பதை அறியும் அரிய வாய்ப்பல்லவோ, என் சாவு! பொன்னான வாய்ப்பு! அதைப் போக்கடிக்கலாமா? உழைத்தாள் உத்தமி! அவள் ஆற்றல் மிக்கவள் என்பது மட்டுமல்ல, ஆற்றலுள்ளவர்களாகப் பலர் அவளால் ஆக்கப்பட்டனர் என்பதை அவனி அறிவதுதானே, எனக்கு உண்மையான பெருமை தரும்! அந்தப் பெருமை எனக்கு, எப்போது கிடைக்கும்? இறந்தால் அதற்கு எவ்வளவு காலம் பிடிக்குமோ? என்று எண்ணி, என்னைக் கொன்று பெருமையைத் தேடித்தர வருகிறார்கள்; அவர்களைத் தடுக்கலாமா?—என்று சொன்னேன்.''

''நன்றாகச் சொன்னீர்களம்மா. இந்த நெஞ்சு நோகச் செய்திடும் பேச்சினை! தங்களைத் தருக்கர் கொல்ல வருவார்களாம்; மற்றவர்கள் மரக்கட்டைகளாகிக் கிடக்க வேண்டுமாம். பேதையும் கொள்ளான் இந்தப் போக்கு.''

''பேரறிவு வேண்டும், இந்தப் பொறுப்பினை உணர. இயல்பாக எழக்கூடிய கோப உணர்ச்சியைக் கட்டுப்படுத்தத் தெரியவேண்டும். சாவது என்பதற்கும் கொல்லப்படுவது என்பதற்கும் உள்ள மாறுபாடும், அந்த மாறுபாட்டிலே காணக்கிடைக்கும் மாண்பும் அறியவேண்டும்.''

''பாசம், பற்று, இவை வேண்டாம் என்கிறீரா?''

''சொல்வேனா அப்படி! சொல்ல நானென்ன, வெறும் சோற்றாலடித்த பிண்டமா? சொரணையற்ற ஜென்மமா? பற்றும் பாசமும் வேண்டும் — பொங்கி வழியவேண்டும். ஆனால், அதேபோது, பாசம் காரணமாக என்னைக் கொடியவர்களிடமிருந்து தப்பவைப்பதாக எண்ணிக்கொண்டு, எனக்குக் கிடைக்கக்கூடிய, மிகப்பெரிய, நிலையான, பலனளிக்கத்தக்க, பேற்றினைப் பறித்துவிடலாகாதல்லவா? நான் இருந்துகொண்டு, எதை எதையோ கிளறிக்கொண்டிருக்கிறேன், என்று என்மீது பழிசுமத்தப்படுகிறதே—வீணாக. அது மறைவது எப்படி? மறுப்பு உரைப்பதாலா? விளக்கம் தருவதாலா? வாதம் புரிவதாலா? போதாது, மகனே! போதவே போதாது. நான் மரித்த பிறகும், நான் ஈடுபட்டுள்ள காரியம், எப்போதும் போல—ஏன்--இப்போதிருப்பதைவிட வேகமாக விறுவிறுப்பாக நடக்குமானால், இப்போது என்மீது உள்ள பழி துடைக்கப்பட்டுப் போய்விடும் அல்லவா? என்னை, மற்றவர் சாகடிக்காமல் பாதுகாக்கவேண்டும் என்று எண்ணுபவர்கள், நான் செய்து வரும் வேலையைத் தொடர்ந்து செய்ய, மனமில்லாதவர்கள், திறம் போதாதவர்கள், பொறுப்பு மேற்கொள்ள மறுப்பவர்கள் என்று பொருள்பட்டுவிடுமே! அதுவும் கூடாதல்லவா?''

''அவ்விதமானால்......''

''என்னை இகழ்வார்கள்; உங்களுக்கு எரிச்சல் ஏற்படவே கூடாது. என்மீது பழி சுமத்துவார்கள்; நீங்கள் பதறவே கூடாது; என்னைத் தாக்குவார்கள்! நீங்கள் பதிலடிகொடுக்க முனையக்கூடாது; என்னைக் கொல்வார்கள்; நீங்கள் கோலோ வாளோ தூக்கக்கூடாது! என் வேலை உம்மிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது என்று அந்தச் சம்பவத்துக்குப் பொருள்கொள்ள வேண்டும்; புதிய பொறுப்பு உமக்கு வந்துளது என்பதை உணரவேண்டும்; நீங்கள் நானாக வேண்டும்.''

''இதை எந்த மகனம்மா ஏற்றுக்கொள்வான்?''

''தாயின் தகுதியை அறியும் மகன், நிச்சயம் ஏற்றுக்கொள்வான்.''

''தாயை, மறுக்கும் மகன் கிளம்பும் நாட்களம்மா, இது''

''தாழையைச் சுற்றிலும் முள் உண்டு — ஆயினும் ஒரே செடி தருவதுதான் — பூவும் முள்ளும்!! மேலும், ஒருவர் இயற்கையான நீதியைப் பழிக்கும்போதுதான், இயற்கை நீதிக்கு எத்துணை பேர்களுடைய பேராதரவு இருக்கிறது என்பது தெரிகிறது.''

''அக்ரமக்காரர்களுக்கு ஆதரவு தருவதை ஒரு தத்துவமே ஆக்கிவிடுவீர்கள் போலிருக்கிறதே, அம்மா! பொறுமை வேண்டும்--ஆனால் இந்தத் தன்மையிலா? இந்த அளவிலா?''

''மாற்றுக்குறையாதது தானப்பா, தங்கம்! நற்குணமும் அதுபோலத்தான்; குறைவற இருந்தால்தான், நற்குணம்; கொஞ்ச நஞ்சம், துண்டு துணுக்கு, என்ற முறையிலே நற்குணம் இருத்தல் முறையாகாது. அகழ்வாரைப் பொறுத்திடும் பூமிபோல, இகழ்வாரைப் பொறுத்திடவேண்டும் என்று வள்ளுவர் கூறியுள்ளார்; அறிவாயல்லவா?''

''ஆமாமாம், போங்கள்! நஞ்சு கொடுத்தால்கூடப் பருகிடச் சொல்கிறார்; முகம் கோணாமல் அந்த வள்ளுவர்.''

''பருகினாரே, சாக்ரடீஸ், படித்ததில்லையா, நீ?''

''பொல்லாங்கு செய்வோருக்குப் புதுத் தெம்பும், துணிவும் பிறந்துவிடுமே தாங்கள் கூறும் போக்கினை அனைவரும் மேற்கொண்டுவிட்டால்.''

''இல்லை, மகனே! இல்லை! இலட்சியபுரிப் பயணம் மேற்கொள்வோர் பெறவேண்டிய, நெஞ்சு உரம் ஏற்பட்டுவிடும், இந்தப் போக்கினை மேற்கொண்டால். ஆனால், அதற்கு, முதலிலே இலட்சியத்திலே, அசைக்கமுடியாத நம்பிக்கை ஏற்படவேண்டும். வேகமான நம்பிக்கை மட்டும் போதாது—கள் பொங்கக் காண்கிறோம்; பாலிலும் நுரை பொங்கிடக் காண்கிறோம்; இரண்டும் ஒன்றல்லவே. அதுபோலத்தான், நம்பிக்கையை, பொங்கும், பொறி பொறிக்கும், பேச்சினால் வெளிப்படுத்துவது மட்டும் போதாது. சிறு நரியைப் பிடித்து அடைத்தால், கூண்டுக்குள்ளே, வேகவேகமாக ஓடும், பாயும், நடக்கும். சிங்கமோ அங்குகூட, கெம்பீர நடைபோடும். பார்த்திருக்கிறாயா? கூண்டு திறக்கப்பட்டால், நரி பயந்து ஓடும்; சிங்கமோ,

காண்போரை ஓடச்செய்யும். இலட்சிய முழக்கம், உரத்த குரலில், தடித்த வார்த்தைகளில், எடுத்தேன் கவிழ்த்தேன் என்ற போக்கிலே இருப்பதுண்டு. ஆனால், அது நிலைத்து நிற்கும் தன்மைக்குப் பெரும்பாலும் வழிகோலுவதில்லை. திடீரென, முறுக்கி, முடிபோடாதுவிட்ட கயிறு, பிரிந்து போவதுபோல, இலட்சிய நம்பிக்கை நலிந்து போகும்."

"ஆமம்மா! பிறகு, அந்த இலட்சியத்தையே, பழிக்கவும் செய்கிறார்கள்"

"இல்லையே! தம்மையே அல்லவா இகழ்ந்துகொள்கிறார்கள். நான் ஓர் ஏமாளி! இதனைப்போய் இதுநாள் வரையில் இலட்சியம் என்று கொண்டிருந்தேன். நான் ஓர் அகம்பாவி! நான் கொண்ட நம்பிக்கையிலே எனக்கே ஒரு நிலையான தன்மை ஏற்படுமுன்பு, ஊருக்கு அறிவுரை கூறும் தகுதி பெற்றுவிட்டதாக எண்ணிக்கொண்டேன். நானோர் எத்தன்! அந்த இலட்சியத்திலே எனக்கு நம்பிக்கைக் குறைவு ஏற்பட்ட பிறகும், மூடிமறைத்து வைத்திருந்தேன். நான் குற்றவாளி! பிழையான ஒரு இலட்சியத்திலே ஊரார் நம்பிக்கைக் கொள்ளும்படி செய்துவிட்டேன்.--என்றெல்லாம் அவர்கள், தங்களைத் தாங்களே அல்லவா, இகழ்ந்துகொள்கிறார்கள். அப்பா! அம்மாவைக் கலியாணம் செய்துகொண்டபோது எனக்கு ஏனப்பா சொல்லவே இல்லை!—என்று ஒரு மகன் கேட்கமுடியுமா? இந்த நாட்டில்!! அந்த விந்தையினும் விந்தை, இதுநாள் வரை கொண்டிருந்த இலட்சியம் இலட்சியம் அல்ல என்று பிறிதோர் நாள் பேசுவது. இப்போது, பேரறிவு திடீரென வந்துவிட்டது என்பதற்கு என்ன உறுதி காட்ட இயலும்? மீண்டும், உரத்த குரல், தடித்த சொற்கள், எடுத்தேன் கவிழ்த்தேன் என்ற போக்கன்றி. ஆகவே மகனே! வேகமான நம்பிக்கை மட்டும் போதாது — அழுத்தமான நம்பிக்கை வேண்டும்—அப்போதுதான் காற்றடிக்கும் பக்கம் கருத்து அலையும் நிலை ஏற்படாது. மகனே! மண்ணையே கொண்டுதான் செங்கற்களாக்குகிறார்கள் — எப்படி? அழுத்தமாக்கி! சூளையிலிட்டு!! மண்ணை இறுக்கி அழுத்தம் ஏற்றுகிறார்கள்-அந்த அழுத்தம் குறையாமல் நிலைத்து இருக்க, சூளை போடுகிறார்கள். இலட்சிய அழுத்தம் தரமானது ஆக, கஷ்ட நஷ்டமெனும் தீயிலே இடப்பட்டாக வேண்டும். வெறும் மண், மழையால் கரையும்—அதே மண், அழுத்தம் ஏற்பட்ட செங்கற்களானால், மழையைச் சீட்டை செய்வதில்லை."

"பக்குவம் ஏற்படாததால் வந்த தொல்லை என்கிறீர்களா தாயே!"

"பெரும்பாலும் அப்படித்தான். சில வேளைகளிலே, நெஞ்சறிந்து பொய் சொல்வதுமுண்டு."

"இலட்சியத்தைவிட்டு விலகுபவர்கள், தாங்கள் கூறுவதைப் பார்த்தால், பரிதாபத்துக்கு உரியவர்கள் என்று ஏற்படுகிறது. ஆனால் அவர்கள் பேசுவதைக் கேட்டாலோ, கோபமல்லவா மூள்கிறது? அந்த முறையிலல்லவா, இலட்சியத்தை இகழ்கிறார்கள்."

"இகழட்டுமே, மகனே! இலட்சியபுரிப் பயணத்திலே இதனை எதிர்பார்க்கத்தானே வேண்டும். நெடுநேரம் உன் நேரத்தை வீணாக்கிவிட்டேன். எங்கு கிளம்பினையோ! என்ன வேலையோ? ஓவியம் தீட்டுபவனே! உயர் கவிதை இயற்றுபவனே, உனக்கு இருக்கும் அவசர அலுவலில் குறுக்கிட்டுவிட்டேன்......"

"தீயும் தென்றலும்"

அடுத்த இதழில் இடம்பெறும்.

"தாயே! பிழைத்த என்னைச் சாகடிக்காதே! வலிவு இருப்பதற்குள் பயணம் நடத்தியாக வேண்டும் என்பது உமது நோக்கம், நமது நாடு சீர்கேடு அடைந்திருப்பதைக் கண்டும், களிநடமாடுவது என் போக்காக இருக்க வேண்டுமோ! அம்மா! புறப்படுங்கள்."

"போய்வரவா, மகனே!"

"புறப்படுங்கள், தாயே! தங்கள் கால்பட்ட மண்ணை என் நெற்றிக்கு அணிந்துகொண்டு, இதோ, உடன் வருகிறேன். விலகினோர், இலட்சியபுரி பயண இலக்கணத்துக்கு விதிவிலக்கு என்போம். வீழ்ந்துபடுவதாயினும், விடுதலைக்கான முயற்சியிலேயே அது வந்து நேரட்டும். என் தாயுடன் செல்வது என் கடன். மயிலும் குயிலும் தேடிட ஓடுவோர், மாநிதி பெற்றிட விலகுவோர், மனமருளால் ஒதுங்குவோர் என்பவர்பற்றிய கவலை நமக்கு வேண்டாம். பயணம் நடக்கட்டும், இலட்சியபுரிப் பயணம்."

"புனிதப் பயணம், மகனே! தாய்த் திருநாடு மீட்கும் தூய தொண்டு. அதில் ஈடுபட்டால், கிடைப்பது என்ன என்பதை என் புண்கள் காட்டுகின்றன. பார்த்தாயல்லவா?"

"புண்களா அவை, தாயே! பூணுபரணம் எதுவும் இதற்கு நிகராக.

"மகனே! என்னைவிட்டு விலகும் நிலையும் சிலருக்கு வந்துற்றதே என்று வருத்தப்பட்டேன். துயர் துடைக்க வந்தாய்! துணை நிற்க வந்தாய். நன்றி மகனே! நிரம்ப மகிழ்ச்சி!"

"நான் மட்டும் அல்ல, தாயே! விலகுவோம், விம்முவர்! விலகுவோம், விரிசல் ஏற்படும்! விலகுவோம், பயணம் நின்றுவிடும்! என்று கூறுவோர் சிலராகவும், சிலர் விலகித் தாயின் சித்தத்தைத் தாக்கிச் சித்திரவதை செய்யும் இந்த நேரத்தில்தான், இதுவரையில் ஈடுபடாது இருந்த, பலரும், இனி இலட்சியப் பயணத்தில் தங்களுக்குத் துணையாக வருகின்றனர் என்பதைத் தாயே! கண்டு பெருமைப்படப் போகிறீர்கள். நான் முதல்! பிறர், வந்தவண்ணம்"

"மகனே! உன் பேச்சே இசைபோல் இனிக்கிறது. பாடவும் வல்லையோ?......"

"பாடலொன்று இசைப்பேன், தாயே! பயணம் நடத்தியபடி."

தம்பி! இந்தவிதமாக உரையாடலொன்று நடப்பது போன்ற ஓர் உள் உணர்ச்சி; அதைத் தொடர்ந்து ஒலித்தது உணர்ச்சிமிகு பாடல்.

தன்னாட்டைத்தான் பெறான் உலகில்
எந்நாட்டானாயினும் இழிந்தவன் தோழி!

முன்னாட்டை ஆண்டவன்
முழுவாழ்வு வாழ்ந்தவன்
தென்னாட்டான் இந்நாளில்

பதிவு எண். எம். 4642 தொலைபேசி எண்.... } அலுவலகம் 15
இல்லம் ...118

இலங்கையில் செய்திப் பத்திரிகையாகப் பதிவு செய்யப்பட்டது.

தில்லிக் கடியவன்
என்னேடி தோழி
இழிவில் இழிவன்றோ!

ஒன்றேகுலம் என்றான்
புகழே உயிர் என்றான்
அன்றாடம் சாகின்றான்.
தில்லிக்கே ஆட்பட்டான்
நன்றோடி தோழி
நாயினும் கேடானான்!

செந்தமிழ் காத்தான்
திருக்குறளில் ஆர்வத்தான்
இந்தி சுமக்கின்றான்
தில்லிக் கிளிக்கின்றான்
இந்தாடி தோழி!
இவனா தமிழ்மறவன்?

மானம் இழப்பதிலும்
மாள்வதேமேல் என்பான்
ஆனதமிழன் இந்நாள்
தில்லிக்கே ஆட்பட்டான்
பூனைக்குத் தோழி
புலியும் அடங்குவதோ?''

தம்பி! குயில் இசை குளிர்ச்சி அளித்தது. மனத்துயர் விலகிற்று. என் கற்பனை உரையாடலில் கலந்து கொண்ட இளைஞன்போன்றார் எங்கெங்கும், திரண் டெழுந்து நிற்கின்றனர் என்ற எண்ணம் தித்திப்பு அளித்தது. இலட்சியபுரி பயணத்துக்கு இடையூறு விளைவிக்கும் முறையில், சிலர் நடந்துகொண்டாலும், இதோ நான் இருக்கிறேன், துணைநிற்க, இலட்சியபுரிப் பயணத்தை தொடர்ந்து நடத்த, என்று எவன் தெரி விக்கிறானோ, அவனே தமிழ் மறவன்! ஆம்! ஆம்! இதில் ஐயமில்லை! ஏன், தம்பி! இப்படிப் பார்க்கிறாய்? யாரையோ தமிழ் மறவன் என்று கூறுகிறேன் என்ற எண்ணத்தாலா? தம்பி! உன்னைத்தான் குறிப்பிடுகிறேன் —இவனே தமிழ் மறவன் என்று.

அண்ணன்,

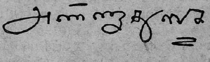

"அமைதிக் குழு"

—[அன்பு]—

இந்தப் பெயரில் சுமார் ஐம்பதுக்கும் மேற்பட்ட அமெரிக்க இளைஞர்களடங்கிய ஒரு அமைப்பு இத்துணைக் கண்டத்துக்கு வர இருக்கிறது. அமெரிக்காவின் புதிய தலைவர் ஜான் கென்னடி, தான் பதவி ஏற்றதும் சர்வதேச அளவில் தந்த சில புதிய திட்டங்களுள் 'அமைதிக் குழு' என்ற இந்த அமைப்பும் ஒன்றாகும்.

பல்வேறு துறைகளில் தேர்ச்சி பெற்றுப் பல்கலைக் கழகங்களிலிருந்து வெளிவந்த இளைஞர்களைக் கொண்டது இக்குழு. இவர்கள் பல பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டு உலக நாடுகளுக்கு அனுப்பப்படுவர். விவசாயம், விஞ்ஞானம், தொழில்துறை, கல்வி, கலாச்சாரம் முதலிய துறைகளில் அந்தந்த நாடுகளுக்கு இக்குழுவின் உறுப்பினர்கள் ஆய்வுரைகள் வழங்குவதோடல்லாமல், தங்கள் உடலுழைப்பையும் தருவர். குறிப்பிட்ட நாடுகளின் தொழில் அல்லது மற்றத் துறைகளின் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்வதோடு, நாடுகளுக்கிடையே நட்புறவையும் கலாச்சாரத் தொடர்பினையும் மறைமுகமாகத் தரும் சிறப்பு இந்த அமைப்புக்கு இருக்கிறது. இக்குழுவின் தலைவர் சமீபத்தில் புது டில்லி வந்திருந்தபோது கூறியுள்ளபடி, இந்த அமைப்பு எந்த வித பிரச்சார நோக்கமோ அரசியல் பின்னணியோ இல்லாதது.

கொள்கையிலும் நோக்கத்திலும் இந்த 'அமைதிக்குழு' இரஷ்யா சென்ற ஆண்டில் ஆரம்பித்துள்ள 'சர்வதேச நட்புறவுப் பல்கலைக் கழகத்தை, ஒத்துள்ளது. இரஷ்யாவின் நட்புறவுப் பல்கலைக்கழகம் சர்வதேச மாணவர்களுக்குப் பல்வேறுதுறைகளில் சிறப்புக்கல்வி அளிக்கிறது. ஆனால் அமெரிக்காவின் 'அமைதிக் குழு' ஏற்கனவே பல்வேறு துறைகளில் தேர்ச்சிபெற்றவர்களைக் குறிப்பிட்ட துறைகளில் பின்தங்கிய நாடுகளின் முன்னேற்றத்திற்காக அனுப்பும் நோக்கமுடையது.

இந்த 'அமைதிக்குழு'மூலம் வருபவர்கள், முற்றிலும் தங்கள் விருப்பத்தின் மூலம் கொண்டு உள்ளத்துடன் சேர்ந்து பணியாற்றும் திறன் படைத்தவர்கள் என்பதை அக்குழுவின் தலைவர் இங்குவந்தபோது கூறியிருக்கிறார்.

இக்குழுவின் தலைவர் இதுவரை கானா, நைஜீரியா, தங்கநியாகா போன்ற நாடுகளுக்குச் சென்று அங்குள்ள தேவைகளை அறிந்துள்ளார். இனி, பிலிப்பைன்ஸ், பர்மா, பாகிஸ்தான் போன்ற நாடுகளுக்கும் இக்குழு செல்ல இருக்கிறது. கூடிய விரைவில் பிரிட்டனிடமிருந்து விடுதலை பெறப்போகும் தங்கநியாகா இந்த அமைதிக் குழுவின் பணியில் பல முக்கிய முன்னேற்றங்களைப் பெற்று வருகிறதாம். சுமார் இருபத்துஎட்டுத் தொழில் துறை வல்லுநர்கள் தாங்களே திட்டமிட்டு ஒருபெரும் சாலைத் திட்ட வேலையை அங்கு ஆரம்பித்துள்ளனர்.

வல்லரசுகள் தங்களுக்குள்ளாக U. 2களையும் உளவு வேலைகளையும் ஒற்றர்களையும் அனுப்பிக் கொள்வதைவிட, அதற்காகவே தேசிய வருமானத்தின் ஒரு பெரும் பங்கையும், நேரத்தையும், முயற்சியையும் செலவிடுவதைவிட "அமைதிக்குழு" "சர்வதேச நட்புறவுப் பல்கலைக் கழகம்" போன்ற முன்மாதிரியான செயல்களில் ஈடுபடுவதுதான் உண்மையான அமைதியை உலகுக்கு அளிப்பதாக இருக்கும். ★

காஞ்சிபுரம், 86, திருக்கச்சிநம்பி தெரு, "திராவிட நாடு" அச்சகத்தில்
ஆசிரியர் (உரிமையாளர்) சி. என். அண்ணாதுரையால் அச்சிடப்பட்டு வெளியிடப்படுகிறது.